

ΟΥΛΙΑΝΟΠΟΛΙΣ

Η Νάρκη
του
ΒΑΝΑΤΟΥ

85

**Η ΦΛΟΓΑ
ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ**

ΣΤΑ έγκυατα τής γής, σέ βάθος χιλιάδων μέτρων από την επίφάνεια του εδάφους, απλώνεται μιá απέραντη σπηλιά, που χρειάζεται ώρες για νά τήν διασχίση κανείς από τή μιá άκρη στην άλλη και που τó ύψος της είναι έκπληκτικό. Ό θόλος της απέχει πεντακόσια μέτρα από τó πέτρινο δάπεδό της.

Τεράστιοι ηλεκτρικοί γλόμποι, κρεμασμένοι από τó ταβάνι, φωτίζουν άπλετα τή σπηλιά. Στο κέντρο της, μιá γυναίκα, παράξενα ντυμένη με δέρμα ζώου και μ' ένα κερασφόρο κράνος στο κεφάλι, με όμορφο αλλά σατανικό πρόσωπο και καλλίγραμμο

άλλά γιγαντιαίο σώμα, δουλεύει καθισμένη μπροστά σ' ένα μαρμάρινο τραπέζι.

Είναι ή Φλόγα, ή τρομερή Βασίλισσα του Κακού, ό φοβερός αντίπαλος των Ύπερανθρώπων και θανάσιμος έχθρός του ανθρώπινου γένους! (*)

Έπειτα από την τελευταία ήττα της, ή Φλόγα έτοιμάζεται πάλι για νά έπιτεθή εναντίον των Ύπερανθρώπων και νά απαλλαγή μιá για πάντα από τούς προστάτες της Άνθρωπότητας!

Αυτό που κάνει είναι παρόξενο.

Έχει μπροστά της ένα σωρό από περίεργους σπόρους. Τούς παίρνει έναν - έ-

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 83 και 84.

να, πιάνοντάς τους με τσιμπίδα, και τους βυθίζει μέσα σ' ένα βάζο γεμάτο από ένα θολό κιτρινοκόκκινο υγρό. "Επειτα πετάει τους σπόρους μακριά της, πάνω στο πέτρινο πάτωμα. Και, χωρίς να δίνει σημασία στους σπόρους που πετάει, συνεχίζει τη δουλειά της, βυθίζοντας στο θολό κιτρινοκόκκινο υγρό και πετώντας χάμω κι άλλους σπόρους.

Οί σπόροι που πέφτουν χάμω παθαίνουν μια αλλόκοτη και τρομακτική μεταβολή. Μεγαλώνουν γοργά, αλλάζουν σχήμα, μακραίνουν, πλαταίνουν, ψηλώνουν και στο τέλος γίνονται κάτι αλλόκοτα όντα, ένα είδος κόκκινων πλασμάτων, που μοιάζουν με άνθρωποπιθηκούς. Δυο σουβλερά δόντια προεξέχουν από το άπάνω χέλι τους και τὰ μάτια τους αστράφτουν σκοτεινά από κακία!

Τὰ αλλόκοτα αυτά όντα απλώνουν τὰ χέρια τους, που αποτελούνται από τέσσερα μόνο δάχτυλα, συνδεδεμένα με μεμβράνη μεταξύ τους, και κινούνται άπειλητικά προς τὴ Φλόγα.

Τὸ στόμα τους ανοιγοκλείνει άπαίσια και τὸ πρόσωπό τους συσπάται άποκρουστικά. Από τὸ λαρύγγι τους βγαίνει ένας ήχος που θυμίζει γρύλλισμα έξαγριωμένου θηρίου.

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τους. Δὲν κάνει καμμιὰ κίνηση και δὲν προφέρει οὔτε μιὰ λέξι. Τὸς κυττάζει μόνο διαπεραστικά, συγκεντρώνοντας τὴ

σκέψη της και δίνοντάς τους διαταγὲς νοερά!

Οί κόκκινοι κτηνάνθρωποι σταματοῦν και τὰ χέρια τους πέφτουν άτονα στὰ πλευρά τους. Στέκονται γιὰ μιὰ στιγμή ἔτσι! "Επειτα κάθουν μεταβολὴ και πηγαίνουν και παρατάσσονται κατὰ τετράδα σε μικρὴ άπόσταση από τὴ Φλόγα και τὸ τραπέζι της.

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ γελáει σιγανά με διαβολικὸ τόνο. Συνεχίζει τὸ παράξενο ἔργο της, παίρνοντας σπόρους με τὴν τσιμπίδα, βουτώντας τους στὸ κιτρινοκόκκινο υγρό και πετώντας τους χάμω. Είναι ικανοποιημένη. Πολὺ ικανοποιημένη. Τὸ πείραμά της πέτυχε!

"Έχει στὴ διάθεσί της τὸν τρομερότερο στρατό, που ἔχει ποτὲ γνωρίσει ὁ κόσμος!

"Όταν τελειώνει τὴν παράξενη ἔργασιά της, τὰ κόκκινα όντα που είναι παρατεταγμένα μπροστά της ξεπερνούν τις δέκα χιλιάδες!

Πίσω της, στὸ βάθος τῆς σπηλιάς είναι παρατεταγμένες χιλιάδες μεγάλες σφαίρες με μυτερὲς προεξοχὲς δόλωνα.

Είναι νάρκες! Μεγάλες νάρκες, γεμάτες από ἔκρηκτικὴ οὐσία, που μπορούν να τινάξουν στὸν ἄερα ακόμα κι' ένα αεροπλανοφόρο ἢ καθεμιὰ τους! "Όλες μαζί θὰ μπορούσαν να γκρεμίσουν μιὰ μεγάλη πόλι!

Ἡ Φλόγα δείχνει τις νάρκες στὸς κόκκινους πιθηκάνθρωπους. Αὐτοὶ ὀριοῦν άμέσως και άρπάζουν ὁ καθένας

ἀπὸ μιὰ νάρκη. Τρέχουν ἔπειτα πρὸς τοὺς τοίχους τῆς σπηλιάς καὶ μὲ ταχύτατες κινήσεις, μὲ τὰ νύχια τῶν χειρῶν τους καὶ μὲ τὰ δόντια τους, ἀρχίζουν νὰ ἀνοίγουν ὑπονόμους μέσα στὴν πέτρα καὶ νὰ προχωροῦν, σέρνοντας πίσω τους τὶς νάρκες, μὲ τὴ γρηγοράδα πού ἕνας καλὸς κολυμβητὴς προχωρεῖ μέσα στὸ νερό!

Μὰ ἡ Φλόγα τοὺς σταματάει μὲ τὴ σκέψη της καὶ τοὺς διατάζει νὰ γυρίσουν πίσω, νὰ ξαναβάλουν τὶς νάρκες στὶς θέσεις τους καὶ νὰ παραταχθοῦν κι' οἱ ἴδιοι ὅπως πρῖν.

— Περιφίημα!, μουρμουρίζει ἡ βασίλισσα τοῦ Κακοῦ. Εἶμαι τώρα ἔτοιμη γιὰ τὴν ἐπίθεσι! Οἱ Κοκκινάνθρωποι μου εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ πού περιμένα! Τρομακτικὰ δυνατοὶ καὶ ἱκανοὶ νὰ ταξιδεύουν μέσα στὸ ἔδαφος μὲ μεγάλη ταχύτητα, τρυπώντας ὄχι μόνο τὸ χῶμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς βράχους! Οἱ Ὑπεράνθρωποι θὰ δοκιμάσουν μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξι!...

ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΤΗΝ πρώτη ἐκπληξι τὴ δοκιμάζει ὁ Κοντοστούπης, ὁ κωμικὸς νάνος βοηθὸς τῶν Ὑπεράνθρώπων, πού ἡ καρδιά του εἶναι ἕνα παράξενο κράμα δειλίας καὶ ἠρωϊσμοῦ.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι λείπουν. Ἔχουν πάει ὅλοι μαζί νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕνα μουσεῖο στὴν

ἄλλη ἄκρη τῆς Νέας Ὑόρκης. Στὸ σπίτι ἔχουν μείνει μόνο ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ Ἐλχίνα, ἡ πανάσχημη πράσινη μαγεύρισσα τῶν Ὑπεράνθρώπων.

Εἶναι κι' οἱ δυὸ καθισμένοι στὴν βεράντα. Ὁ νάνος διηγεῖται, ὅπως συνήθως, μεγάλα καί... ἀνύπαρκτα κατορθώματά του.

— Λοιπὸν, πού λές, ἀγαπητή μου ὡραία Ἐλχίνα, λέει ὁ Κοντοστούπης μὲ στόμφο, τοὺς ἔπιασε ὅλους φόβος καὶ τρόμος μόλις μὲ ἀντίκρυσαν!

— Ποιούς; ρωτᾷ ἡ Ἐλχίνα ζαρώνοντας ἀπὸ τὸ θαυμασμό της τὸ πρόσωπό της καὶ κάνοντάς το νὰ μοιάσῃ μὲ ...στραπατασαρισμένο λάχανο! Ποιούς ἔπιασε φόβος καὶ τρόμος;

— Τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόσμου!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι ἐκεῖ. Ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα, ὁ Φάουστ καὶ ἡ Φάουστα, ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ, ὁ Τρόμος, ὁ Ἐκεῖνος, ἡ Φλόγα κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι κατεργάρηδες, πού ἤθελαν νὰ καταστρέψουν τὴν Ἀνθρωπότητα! Εἶχαν μαζευτῆ στὸν κήπο καὶ ἐτοιμαζόνταν νὰ ἐπιτεθοῦν ὅλοι μαζί ἐναντίον τῶν Ὑπεράνθρώπων! Τοὺς λυπήθηκα τοὺς καημένους τοὺς Ὑπεράνθρώπους! Ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους! Εὐτυχῶς ὅμως ἤμουν ἐγὼ ἐδῶ! Βγαίνω ἀπὸ τὸ σπίτι καί, μόλις μὲ ἀντικρίζουν, οἱ Ἐχθροὶ τοῦ Κόσμου ἀρχίζουν νὰ τρέμουν

αὐτοὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους!
«Ὁ Κοντοστούπης!, εἶπαν
μεταξύ τους. Χαθήκαμε!»

— Λοιπόν, λοιπόν; κάνει
ἡ Ἐλχίνα γουρλώνοντας τὰ
ξέθωρα μάτια της καὶ κάνον-
τάς τα νὰ θυμίζου... μπαγιά-
τικα μύδια! Λοιπόν;

— Τὶ λοιπόν!, κάνει ὁ νά-
νος. Δὲν ἔχει λοιπόν! Κάνω
ἓνα βήμα μπροστά, σηκώνω
τὴ γροθιά μου καὶ ἀρχίζει τὸ
γλέντι!

— Τὶ γλέντι; ρωτᾷ ἡ
Ἐλχίνα.

— Εἶσαι ἀνόητη, Ἐλχίνα!
Τὶ γλέντι μπορεῖ νὰ γίνη ὁ-

Οἱ δύο Κοκκινάνθρωποι τραβοῦν
στὸ δρόμο τὸν Κοντοστούπη,
προσπαθώντας νὰ τὸν φάνε!

ταν ὁ Κοντοστούπης σηκώ-
σει τὴ γροθιά του; Κατεβά-
ζω τὴ γροθιά μου μ' ὅλη μου
τὴ δύναμη πάνω στὸ κεφάλι
τοῦ Τρόμου καί... Ἅγιοι Πάν-
τες! Ἅγιε Ὁνούφριε, προ-
στάτη μου, τρέξε! Ὁ ἀγαπη-
μένος σου Κοντοστούπης κιν-
δυνεύει! Ὡχ ἡ καρδούλα
μου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου ἔ-
χει γίνεи κατάχλωμο καὶ τὰ
μάτια του πᾶνε νὰ πεταχτοῦν
ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Ἡ Ἐλ-
χίνα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος
ποῦ κυττάζει ὁ Κοντοστού-
πης καὶ βλέπει δύο κατακόκ-
κινους καὶ μισόγυμνους πιθη-
κανθρώπους μὲ νυχᾶτα δά-
χτυλα καὶ δύο μεγάλα δόντια,
ποῦ προεξέχουν ἀπὸ τὸ ἐπά-
νω χεῖλι τους, νὰ θγαίνουν
μέσα ἀπὸ τὴ γῆ, ἀνοίγοντας
τὸ ἔδαφος ὅπως ἓνας κολυμ-
βητῆς παραμερίζει τὸ νερὸ
τῆς θάλασσας!

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νι-
κᾶ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ!,
μουρμουρίζει ὁ νάνος μὲ τὴν
ἀνάσα πιασμένη. Τί... τί εἶ-
ναι τούτοι; Πῶς... πῶς ξεφύ-
τρωσαν ἔτσι μέσα ἀπὸ τὸ χῶ-
μα; Τους... τοὺς βλέπεις κι'
ἐσύ, Ἐλχίνα;

Ἡ Ἐλχίνα δὲν ἀπαντᾷ.
Ὁ Κοντοστούπης γυρίζει καὶ
τὴν βλέπει νὰ χάνεται τρέχον-
τας μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὸ
πρόσωπό της σάν... ξεφού-
σκωτη καὶ τσαλαπατημένη
πράσινη μπάλα ποδοσφαί-
ρου!

— Μὲ... μὲ ἄφησε μόνο!,
ουρμουρίζει ὁ Κοντοστού-

της πανικόβλητος. Παναγί-
τσα μου!

Σιωπηλοί και με μάτια που
άστράφτουν διαβολικά, οι
δυο Κοκκινάνθρωποι της Φλό-
γας προχωρούν γοργά, ανε-
βαινουν στη θεράντα και άρ-
πάζουν τον Κοντοστούπη,
που έχει μαρμαρώσει από το
φόβο του.

— Μή... μή... μή, παιδιά!,
κατοφέρνει να μουρμουρίση
αυτός. Μή μη με πειράζετε
γιατί ή καρδιά μου... "Ωχ!
Θεούλη μου! Μέ... τρώνε!

Πραγματικά, οι Κοκκινάν-
θρωποι έχουν αρπάξει τον
Κοντοστούπη από χέρια και
πόδια και προσπαθούν να
τον φάνε δαγκώνοντάς του
με μανία!

Ο φόβος του νάνου αρχί-
ζει να γίνεται θυμός. Αποφα-
σίζει να δράση!

— Άκους εκεί! Σε μένα
ήρθατε να ικανοποιήσετε την
πεινά σας, παλιοσαήτες;
γρυλλίζει. Ξέρετε με ποιόν έ-
χετε να κάνετε; Με τον Κον-
τοστούπη! Και πρέπει να ξέ-
ρετε ότι ο Κοντοστούπης δε
μασιέται! Δεν τρώγεται!
Δεν καταπίνεται!

Στο μεταξύ, οι δυο Κοκ-
κινάνθρωποι, δαγκώνοντας
πάντα τον Κοντοστούπη, τον
έχουν τραβήξει έξω στο δρό-
μο.

Ξαφνικά, ο νάνος αρχίζει
την επίθεσι.

Το ένα του πόδι σηκώνε-
ται με φόρα και χτυπάει τον
ένα από τους αντίπαλους του
στο στομάχι, κάνοντάς τον
να τον παρατήση και να δι-

Μ' ένα πήδημα, ο νάνος βρίσκε-
ται πάνω στην τρομερή νάρκη,
που κυλάει προς το μέρος του!

πλωθή στα δυο μ' ένα υπόκω-
φο βογγητό!

Με τον άγκώνα του, ταυτό-
χρονα, ο Κοντοστούπης χτυ-
πάει τον άλλο κατάστημα και
τον έκσφενδονίζει τρία μέτρα
μακριά!

— "Όχι, παίζουμε!, φωνά-
ζει ο νάνος, Γιούχουσου!

Και χυμάει πάλι εναντίον
τους. Αυτή τη φορά όμως δεν
είναι τόσο τυχερός. Οι Κοκ-
κινάνθρωποι αντεπιτίθενται
και χτυπούν τον Κοντοστού-
πη στο πρόσωπο με τα νυχά-
τα χέρια τους!

Τα χτυπήματά τους είναι
τόσο δυνατά, ώστε για μια

στιγμή ο νάνος μένει ασάλευτος κυττάζοντας ολόγισια μπροστά του, με τὰ μάτια θαμπωμένα.

Όταν συνέρχεται, οί δυο Κοκκινάνθρωποι έχουν χαθή. Δυό τρύπες στο έδαφος, μπροστά του, δείχνουν ότι τὰ ἀλλόκοτα ὄντα ξαναχώθηκαν στη γῆ. Καθὼς ὁ Κοντοστούπης στέκεται ἐκεῖ, μὴν ξέροντας τὶ νὰ κάνη, μέσα ἀπὸ τὴ μιά τρύπα βγαίνει μιά μεγάλη νάρκη καὶ ἀρχίζει νὰ κυλάει πρὸς τὸ μέρος του!

ΤΟ ΑΣΠΡΟ,
ΘΟΛΟ ΑΕΡΙΟ!

Ο ΝΑΝΟΣ ξέρει τὶ θὰ πῆ νάρκη! Ξέρει τὴν τρομακτικὴ δύναμη πού ἔχει ἢ ἐκρηξί τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ὄπλου! Ὁ τρόμος τὸν κυριεύει. Κι' αὐτὸ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ ξεχάσῃ πῶς μπορούσε νὰ ξεφυγῇ πετώντας μετὰ τὴ μικρὴ πτητικὴ συσκευή, πού ἔχει στὴν πλάτη του κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα του!

Μένει λοιπὸν ἐκεῖ ἀκίνητος, ὥσπου ἡ νάρκη φτάνει κοντὰ του.

Τότε ὁ Κοντοστούπης πηδαίει ψηλά γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ καί... βρίσκειται ὄρθιος πάνω της!

— Τετέλεσται!, τραυλίζει. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν...

Ἡ νάρκη σκάζει!

Ὁ Κοντοστούπης, σπρωγμένος ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἐκρηξί, ἐκσφενδονίζεται χίλια μέτρα ψηλά!

Τὸ κορμί του ταξιδεύει στὸν ἀέρα μετὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καί, ἂν δὲν ἦταν ἄπρωτο στὰ χτυπήματα, θὰ εἶχε διαλυθῆ σὲ ἄπειρα μικροσκοπικὰ κομμάτια!

Μὰ δὲν παθαίνει τίποτα! Μόνο πού ὁ νάνος χάνει τὶς αἰσθήσεις του, ὄχι τόσο ἀπὸ τὴν ἐκρηξί ὅσο ἀπὸ τὸ φόβο του!

Συνέρχεται ὅμως σχεδὸν ἀμέσως καί, καθὼς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀνεβαίνει πρὸς τὰ πάνω, νομίζει πῶς ἔχει πεθάνει καί πῶς ἡ ψυχὴ του ταξιδεύει πρὸς τὸν Παράδεισο!

— Ἄγιε Πέτρο!, φωνάζει. Ἄνοιξε τὶς πόρτες τοῦ Παράδεισου! Ἐρχεται ὁ Κοντοστούπης! Ἄνοιξε τὶς πόρτες καὶ βάλε τὰ ἀγγελοῦδια νὰ παραταχθοῦν ἀπὸ τὴ μιά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ πές τους νὰ τραγουδήσουν τοὺς καλύτερους ψαλμοὺς γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν μεγαλύτερο ἥρωα, πού γέννησε ποτὲ ὁ κόσμος!

Μὰ τὸ κορμί του ἀρχίζει τώρα νὰ ξαναπέφτῃ κι' ὁ Κοντοστούπης καταλαβαίνει ὅτι δὲν ἔχει πεθάνει.

— Χά!, κάνει πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶμαι, λοιπὸν, ζωντανὸς ἀκόμα! Τώρα θὰ σὰς δείξω, παλιο - Κοκκινάνθρωποι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κάτω, ἀντηχοῦν ἐκκωφαντικὲς ἐκρηξεις! Οὐρανοξύστες καταρρέουν!

Στοὺς δρόμους, ἡ ἄσφαλτος ἀνοίγει καὶ Κοκκινάνθρωποι πηδοῦν ἔξω, σέρνοντας ἕσπισω τοὺς νάρκες!

Σπρώχνουν τις νάρκες πρὸς τὰ κτίρια καὶ ξαναχώνονται στὴ γῆ. Οἱ νάρκες σταματοῦν στους τοίχους τῶν κτιρίων. Περνοῦν μερικές στιγμὲς καί, ξαφνικά, σκάζουν! Σὲ κάθε ἔκρηξι ἓνα κτίριο καταρρέει ἐντελῶς, ἐνῶ συγχρόνως ἄλλα κτίρια γύρω παθαίνουν μεγάλες καταστροφές!

Ἄλλου, οἱ Κοκκινάνθρωποι βγαίνουν χωρὶς νάρκες καὶ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν διαβατῶν. Μὲ τὰ νυχάτα χέρια τους τοὺς ἀρπάζουν, μὲ τὰ προεξέχοντα δόντια τους τοὺς δαγκώνουν καί, τραβώντας τους πίσω στὶς τρύπες τους, χάνονται στὰ βάθη τῆς γῆς!

Ἐλόκληρη ἡ πόλις τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει μεταβληθῆ σ' ἓνα πεδίο τρόμου καὶ φρίκης, μὲ τις ἀλλεπάλληλες ἔκρηξεις καὶ τις ἐπιθέσεις τῶν Κοκκινάνθρωπων!

✽

Στὸ μουσεῖο ὅπου θρίσκονται, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀκοῦνε τις ἐκρήξεις καὶ ξαφνιαζονται. Καταλαβαίνουν ὅτι κάποιο μεγάλο κακὸ συμβαίνει.

— Ἔλσα, Λάουρα!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κατεβήτε στὸ ἀντιαεροπορικὸ καταφύγιο τοῦ μουσείου! Ἐμεῖς θὰ πάμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει!

Τρέχουν ὅλοι στὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τοῦ μουσείου, λυγίζουν τὰ γόνατά τους, τὰ τεντώνουν πάλι ἀπότομα καὶ ἀπογειώνονται. Ἀνυψώνονται στὸν ἀέρα, πετώντας γοργά, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἕλληνας Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἀστρα

πή, ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ὑπερέλληνας!

Σὰν πέντε μεγάλα γεράκια, ποὺ ψάχνουν νὰ βροῦν τὴ λεία τους, κυττάζουν κάτω καὶ ἀντικρύζουν τὸ φοβερὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς!

— Ἐμπρός!, φωνάζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Ἄς χωριστοῦμε κι' ἄς δράσουμε γοργά! Ἄν δὲν ἐπεμβοῦμε ἔμεῖς, ἡ Νέα Ὑόρκη θὰ καταστραφῆ! Σίγουρα πρόκειται γιὰ μιὰ νέα ἐπίθεσι τῆς Φλόγας!

Παίρνουν ἀπὸ ἓνα τμήμα τῆς τεράστιας πόλεως ὁ καθένας καὶ χαμηλώνουν γιὰ νὰ σταματήσουν τὴν ἐξοντωτικὴ ἐπίθεσι τῶν Κοκκινάνθρωπων!

Ὁ Ὑπερέλληνας, ποὺ εἶναι τὸ ταχύτερο πλάσμα τοῦ κόσμου, ἐπιτίθεται πρῶτος.

Προσγειώνεται σὲ μιὰ πλατεῖα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ μερικοὶ Κοκκινάνθρωποι σπρῶχνουν μιὰ νάρκη τους πρὸς τὸ «Ἐμπάιαρ Μπίλντιγκ», ποὺ εἶνε ὁ μεγαλύτερος οὐρανοξύστης τοῦ κόσμου!

Τὸ Παιδί - Θαύμα, μ' ἓνα πήδημα, θρίσκει ἀνάμεσα στὸν οὐρανοξύστη καὶ στὴ νάρκη.

Ἀρπάζει τὴ νάρκη καί, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, μὲ μιὰ σύσπασι τῶν μυῶν του, τὴν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὸν οὐρανὸ, μὲ ἀπίστευτη δύναμι.

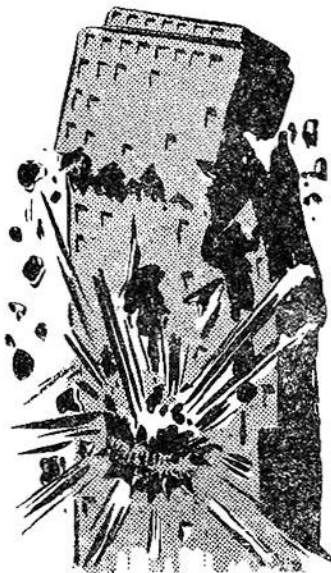
Ἡ νάρκη σκίζει μὲ φόρα τὸν ἀέρα, φτάνει σὲ ὕψος δυὸ χιλιάδων μέτρων καὶ σκάζει, συγκλονίζοντας ὀλόκληρη τὴν πόλι, χωρὶς ὅμως νὰ προκαλέσῃ καταστροφές.

“Επειτα, ό ‘Υπερέλληνας γυρίζει προς τους Κοκκινάνθρωπους, που παρακολουθούν με τὰ άπάσια στόματά τους άνοιχτά τὸ καταπληκτικό αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ παιδιοῦ.

‘Αρπάζει έναν άπ’ αὐτούς άπό τὸ πόδι, τὸν στριφογυρίζει στὸν άέρα ὅπως ένα παιδί θά στριφογύριζε τὴ σφεντόνα του καί, χρησιμοποιώντας τον σάν ραβδί, χτυπάει μ’ αὐτὸν τούς άλλους!

Τὰ κεφάλια τῶν Κοκκινάνθρωπων συγκρούονται μεταξύ τους καί σπάζουν! Τὰ άλλόκοτα ὄντα σωριάζονται νεκρά! Ένας μόνο γλυτώνει.

Τρέχει, χώνεται μὲ μιά βου

Μιά φοβερή έκρηξη άντηχεί καί ὁ οὐρανοξύστης καταρρέει!

τιά στὸ ἔδαφος καί χάνεται!

‘Ο ‘Υπερέλληνας έτοιμάζεται νὰ χωθῆ κι’ αὐτὸς στὴν τρύπα γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσει, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Κοκκινάνθρωπος βγαίνει άπό τὸ ἔδαφος, πίσω του, καί κάνει κάτι παράξενο. Βγάζει άπό τὴ ζώνη του μιά γυάλινη μπαλλίτσα καί τὴν πετάει χάμω, κοντὰ στὰ πόδια τοῦ ‘Υπερέλληνα.

‘Η μπαλλίτσα σκάζει άφήνοντας, ἑλεύθερο ένα άσπρο, θολὸ άέριο, ποῦ τυλίγει τὸ γιοῦ τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

‘Ο ‘Υπερέλληνας νοιάθει μιά άνυπόφορη κάψα σ’ ὄλο του τὸ κορμί. Τὴν ἑπόμενη στιγμή, ἡ άνυπόφορη κάψα γίνεται τρομακτικό κρῦθ!

Καί τὸ Παιδί - Θαῦμα χάνει τὶς αἰσθήσεις του!...

Γρυλλίζοντας ὁ Κοκκινάνθρωπος άρπάζει τὸν ‘Υπερέλληνα, τὸν ρίχνει στὸν ὦμο του καί προχωρεῖ γοργὰ μέσα σὲ μιά λεωφόρο. Τὴν διασχίζει άπ’ άκρη σ’ άκρη καί φτάνει σὲ μιά φυτεμένη πλατεία. Έκει, ανάμεσα στὰ δέντρα, εἶναι καθισμένη σ’ ένα μαρμάρινο μπάγκο ἡ Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ!

‘Ο Κοκκινάνθρωπος ρίχνει στὰ πόδια τῆς τὸν ‘Υπερέλληνα καί άπομακρύνεται, ἐνῶ ένας άλλος πλησιάζει κουβαλώντας τὸν Κεραυνό. Λίγες στιγμές άργότερα, ένας τρίτος φτάνει φέρνοντας τὴν ‘Αστραπή κι’ ένας τέταρτος τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Εἶναι ὄλοι τους άναίσθητοι μὲ τὰ κορμιά τεντωμένα καί

άλυγιστα! Τὰ πρόσωπά τους
έχουν μιὰ νεκρική χλωμάδα...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ!

ΠΙΟ ΠΕΡΑ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει μεταβληθῆ σὲ μαινόμενη λαίλαπα. Ἀρπάζει μιὰ - μιὰ τὶς νάρκες καὶ τὶς ἐκσφενδονίζει στὸν ἀέρα! Ἀρπάζει, τοὺς Κοκκινὰν θρωπούς καὶ τοὺς χτυπάει χάμω, χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ τὸν καιρὸ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του καὶ νὰ τοῦ πετάξουν τὶς τρομερὲς γυάλινες μπαλλίτσες τους!

Μαχόμενος ἐναντίον τῶν φοβερῶν ὄντων τῆς Φλόγας, φτάνει στὴν πλατεία, ὅπου θρῖσκεται ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ, καὶ ἀντικρύζει τὴ διαβολικὴ γυναίκα, ἀκριβῶς τὴ στιγμή που ὁ ἥρωάς μας ἔχει σηκώσει μιὰ νάρκη καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἐκσφενδονίσῃ πρὸς τὸν οὐρανό.

Ἡ νάρκη, σπρωγμένη ἀπὸ τὴν ἐπευφυσικὴ δυνάμει του, τινάζεται πρὸς τὰ πάνω καὶ σκάζει: τρεῖς χιλιάδες μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συσπείρωνται γιὰ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῆς Φλόγας, ποὺ τὸν κυττάζει μ' ἕνα παράξενο σαταϊκὸ γαμόγελο, καθισμένη πάνω τὰ μὲ ἡρεμία στὸν μαρμάρينو μπάγκο.

Μὰ δὲν προλαβαίνει.

Μιὰ γυάλινη μπαλλίτσα σκάζει κοντά του κι' ἕνα ἄσπρο καὶ θολὸ ἀέριο τὸν τυλίγει. Μιὰ ἀβάσταχτη κάψα τὸν βασανίζει γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν νὰ τὸν ἔριξαν μέσα

Ὁ Ὑπεράνθρωπος στριφογυρίζει τὸν Κοκκινάνθρωπο καὶ τὸν χτυπάει χάμω.

σὲ φούρνο! Ἐπειτα, ἡ κάψα γίνεται διαπεραστικὸ κρῦο, σὰν νὰ πέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ φούρνο σ' ἕνα ἠλεκτρικὸ ψυγείο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνει τὶς αἰσθήσεις του!...

Ἡ φλόγα, μὲ πρόσωπο ποὺ ἀστράφτει ἀπὸ ἀγριο θρίαμβο, δίνει μὲ τὴ σκέφι τῆς σιωπηλῆς διαταγῆς στοὺς Κοκκινάνθρωπούς.

Τὰ τερατώδη πλάσματα, ἀρπάζουν τοὺς Ὑπεράνθρωπούς, τοὺς φορτώνονται στὴν πλάτη τους καί, τρέχοντας, διασχίζουν γοργὰ τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, βγαί

νουν από την πόλι και ανεβαίνουν σ' ένα γειτονικό λόφο, που ή κατηφορική πλαγιά του κατεβαίνει απότομα προς την πόλι.

Στήν κορυφή του λόφου, σταματούν σ' ένα μέρος, όπου ή Φλόγα, πετώντας γοργά, έχει συγκεντρώσει στο μεταξύ πολλές μεγάλες νάρκες!

Γότε ή Βασίλισσα του Κακού κάνει κάτι αλλόκοτο.

Δένει στη μέση των Υπεράνθρωπων, στο πίσω μέρος, από ένα μεγάλο και πανίσχυρο μαγνήτη. Έπειτα τους τοποθετεί έναν - έναν πάνω στις νάρκες και τους δένει τα χέρια και τα πόδια στις προεξοχές, μ' ένα συμμάτινο σκοινι από άθραυστο μέταλλο!

"Ετσι οι Υπεράνθρωποι είναι κολλημένοι πάνω στις νάρκες από τη δυνατή έλξι του μαγνήτη, ενώ συγχρόνως δέν μπορούν να σαλέσουν τα μέλη τους!

"Η Φλόγα περιμένει να συνέλθουν οι Υπεράνθρωποι κι' έπειτα λέει:

— Πώς σάς φαίνεται αυτό, αγαπητοί μου φίλοι; Πολύ παράξενο, έ; Σίγουρα, θα λέτε τώρα μέσα σας ότι είναι αρκετή μιá κίνησί σας για να έλευθερωθήτε! Για δοκιμάστε όμως!

Οι ήρωές μας δοκιμάζουν πραγματικά να έλευθερωθούν από τους πανίσχυρους μαγνήτες και τα άθραυστα μέταλλα σκοινιά, μα δέν μπορούν. Οι υπερφυσικοί μαγνήτες τους τευτώνονται και φουσκώνουν σε μιá προσπάθεια να

σπάσουν τα δεσμά, χωρίς όμως να φέρνουν κανένα αποτέλεσμα.

— Είσαι ο διάβολος μεταμορφωμένος!, μουγγρίζει ο Υπεράνθρωπος. Γι σκοπεύεις να μάς κάνης τώρα, Φλόγα; "Η τρομερή γυναικία γελάει εύχαριστημένη.

— Θα σάς εξοντώσω, Υπεράνθρωποι!, άπαντάει. Θα σάς τινάξω στον άέρα μαζί με τη Νέα "Υόρκη. Έχω εδώ, έπάνω στο λόφο, εκατοντάδες μεγάλες νάρκες! Θα τις κυλήσω μαζί με τις δικές σας νάρκες κάτω, στην πλαγιά. "Ετσι, και εσεις θα πεθάνετε, και ή Νέα "Υόρκη θα καταστραφή! "Όσα σπίτια δέν ταναχτούν στον άέρα, θα γκρεμιστούν από τον πλουτισμό του έδάφους, που θα είνε ισχυρότερος από σεισμό!

Σωπαίνει, κυττάζει διαπεραστικά τους Υπεράνθρωπους και συνεχίζει:

— Ξέρω πάλι τί λέτε μέσα σας... Σκέπτεσθε ότι δέν μπορώ να σάς εξοντώσω γιατί είνεστε άτρωτοι! Χά, χά, χά! Έχω πάρει τα μέτρα μου! Την ώρα που ήσαστε αναισθητοι, έχυσα στο στόμα σας ένα υγρό δικής μου κατασκευής, που εξασθενεί την αντίστασι του όργανισμού κάθε ζωντανού πλάσματος. Μιá σταγόνα από το υγρό αυτό είναι αρκετή για να εξασθενήση τόσο πολύ ένα βόδι, ώστε να μωρή να τ σκοτώση ένα παιδάκι με μιá γροθιά! Σε σάς έδωσα χίλιες σταγόνες στον καθένα! Είναι, όπως βλέπετε, αδύνατον

νὰ ἀντέξει ὁ ὀργανισμός σας στὴν ἔκρηξι ἑκατοντάδων ναρκῶν! Θὰ πεθάνετε, Ὑπεράνθρωποι καὶ οἱ Δυνάμεις τοῦ Κακοῦ θὰ θριαμβεύσουν πάνω στὸν κόσμο!

Ἐνα παγερὸ συναίσθημα διατρέχει τὴ σπονδυλικὴ στήλη τῶν προστατῶν τῆς Ἀνθρωπότητος.

Δὲν εἶναι συναίσθημα φόβου γιὰ τὸ θάνατο ποὺ τοὺς περιμένει.

Ὁ φόβος εἶναι κάτι ἄγνωστο γιὰ τοὺς Ὑπερανθρώπους. Ἡ σκέψις τοὺς ὅμως πηγαίνει στὰ τελευταῖα λόγια τῆς Φλόγας. Ἡ Ἀνθρωπότης κινδυνεύει νὰ ὑποταχθῆ στὸ ἔγκλημα! Ὁ θάνατος τῶν Ὑπερανθρώπων σημαίνει θάνατο τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Καλοῦ καὶ ὑποδούλωσι τῶν ἀνθρώπων στὸ κακό!

«Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῶμε!, σκέπτεται ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο με ἀπόγνωσι. Πῶς ὅμως; Σὲ λίγες στιγμές, ἡ Φλόγα θὰ μᾶς σπρώξει στὸν κατήφορο καὶ θὰ τιναχτοῦμε στὸν ἄερα μαζί με τὴ Νέα Ὑόρκη! Καὶ τότε ὅλα θὰ εἶναι χαμένα με τρόπο ἀνεπανόρθωτο! Ὅ,τι εἶναι νὰ γίνῃ, λοιπόν, πρέπει νὰ γίνῃ στὸ μικρὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα!»

H ΕΚΡΗΞΙ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΤΕ μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὸ μυαλότου. Μιὰ παράξενη, ἀλλὰ καὶ σωστὴ ἰδέα. Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ πετοῦν. Εἶναι προικισμένοι ἀπὸ τὴ

φύσι με τὴν καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ σκίζουν τὸν ἄερα, με ἀνεπαίσθητες ἀλλὰ ταχύτατες κινήσεις τῶν ποδιῶν τους! Τώρα ὅμως ποὺ τὰ πόδια τους εἶναι δεμένα, ἀκίνητα, οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ πετάξουν.

Δὲ συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ με τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲν εἶναι γεννημένος Ὑπεράνθρωπος. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος με κανονικὲς σωματικὲς ἱκανότητες, ποὺ κατῴρθωσε — χάσις στὴν ὑπέροχη μεγαλοφυΐα του καὶ τὶς ἐφευρέσεις του — νὰ κἀνῃ τὸ κορμὶ του ἄτρωτο σὰν τὸ κορμὶ τῶν Ὑπερανθρώπων.

Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὸ κἀνῃ νὰ πετᾷ! Καὶ συμπλήρωσε τὴν ἔλλειψι αὐτῆ με μιὰ συσκευή, ποὺ τὸν βοηθαίει νὰ πετᾷ. Ἡ πτητικὴ αὐτῆ συσκευή λειτουργεῖ κατευθυνόμενῃ ἀπὸ τὴ σκέψι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν φορεῖ!

Δὲν ἔχει, λοιπόν, παρὰ νὰ βάλλῃ με τὴ σκέψι του σὲ λειτουργία τὴ συσκευή γιὰ νὰ ἀπογειωθῆ καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ μαζί με τὴ νάρκη πάνω στὴν ὁποία εἶναι κολλημένος καὶ δεμένος!

— Θὰ κανονίσω τώρα τὶς νάρκες, λέει ἡ Φλόγα, ὥστε νὰ ἐκραγοῦν σὲ μερικὰ λεπτά! Ἐπειτα θὰ τὶς σπρώξω ὅλες πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη, πάνω στὴν κατηφορίά!

Καὶ ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ ἀνάμεσα στὶς νάρκες, πιέζοντας σὲ καθεμιὰ ἕνα μικρὸ κουμπί.

Ὅταν τελειώνει, γυρίζει στοὺς Κοκκινάνθρωπους καὶ

δίνει μια διαταγή με τη σκέψη της.

Ἀμέσως τὰ ἀλλόκοτα ὄντα καὶ ἡ ἴδια ἡ Φλόγα ἀρχίζουν νὰ σπρώχνουν στὸν κατήφορο πρῶτα τὶς νάρκες μετὰ τοὺς Ὑπερανθρώπους κι' ἔπειτα τὶς ἄλλες!

Τὰ τρομακτικὰ ὄργανα τῆς καταστροφῆς κυλοῦν στὴν πλαγιά.

Καὶ τότε συμβαίνουν δυὸ πράγματα, ποῦ ἡ Φλόγα δὲν εἶχε προβλέψει. Ὁ Ἐλ Γκρέκο βάζει σὲ λειτουργία τὴν πτητικὴ συσκευή του καὶ ἀπογειώνεται μαζί μετὰ τὴν νάρκη του!

Πετάει μπροστά, χαμηλῶναι πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ σταματᾷ μέσα σὲ μιὰ στενὴ κατηφορικὴ χαράδρα, ἀπὸ τὴν ὁποία πρέπει νὰ περάσουν οἱ νάρκες ποὺ κατρακυλοῦν, γιὰ νὰ φτάσουν στὴ Νέα Ὑόρκη.

Σταματᾷ καὶ φράζει ἔτσι τὸ πέρασμα, κάνοντας τὶς νάρκες ποὺ ἔρχονται πίσω νὰ σταματήσουν κι' αὐτὲς καὶ νὰ συσσωρευτοῦν ἢ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη!

Ἔτσι, οἱ νάρκες βρίσκονται ἀκόμα ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι καί, ὅταν ἐκραγοῦν, δὲν θὰ προκαλέσουν τὴν καταστροφὴ της!

Ὁ Ἐλ Γκρέκο μαζί μετὰ τὴν νάρκη του ἀπογειώνεται πάλι. Βρίσκεται σὲ ἀπόγνωσι, γιατί καταλαβαίνει ὅτι, ὅσο κι' ἂν ἀπομακρυνθῆ, δὲν πρόκειται νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν νάρκη καὶ ἀπὸ τὴν ἐκρηξί της!

Ἡ Φλόγα, ἀπὸ τὴν κορυφὴ

τοῦ λόφου, βλέπει τὴ μανούβρα τοῦ Ἐλ Γκρέκο καὶ ἕνα οὐρλιαχτὸ λύσσης ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

— Ὁ ἄτιμος Ἕλληνας!, γρυλλίζει. Δὲ θὰ καταστραφῆ ἡ Νέα Ὑόρκη! Δὲν πειράζει ὅμως! Τί με νοιάζει ἀφοῦ σὲ λίγες στιγμὲς δὲ θὰ ὑπάρχουν πιά οἱ Ὑπεράνθρωποι; Τί...τί κάνει τώρα;

Ὁ Ἐλ Γκρέκο κάνει τώρα κάτι παράξενο. Χαμηλώνει πάλι πρὸς τὶς σταματημένες νάρκες καὶ, μετακινούμενος πέρα - δῶθε, κατοφέρει νὰ σπρώξῃ τέσσερις/αἱ' αὐτὲς στὸν κατήφορο! Ἐπειτα ἀφήνει τὸν ἑαυτό του νὰ κυλήσῃ μαζί τους!

«Τρελλάθηκε, φαίνεται!, σκέπτεται ἡ Φλόγα. Σταμάτησε τὶς νάρκες γιὰ νὰ μὴ σκάσουν μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τώρα τὶς σπρώχνει πάλι στὸν κατήφορο! Τρελλάθθ...»

Σωπαίνει καὶ τὰ μάτια της ἀνοίγουν διάπλατα. Καταλαβαίνει τώρα τὸ σχέδιο τοῦ Ἑλληνα. Οἱ τέσσερις νάρκες, ποὺ ξανάσπρωξε στὸν κατήφορο, ἦσαν οἱ νάρκες στὶς ὁποῖες ἦσαν δεμένοι οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Καὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Ἐλ Γκρέκο, γιὰ νὰ ἀπομακρυνῆ τοὺς δικούς του ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ ἐκρηξί τῶν ἑκατοντάδων ναρκῶν!

— ΠαλιοἝλληνα!, μουγγρίζει ἡ Φλόγα.

Καὶ χυμᾷ πρὸς τὰ κάτω, πετώντας σὰν βολίδα!

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὶς ἑκα-

τουτάδες σωριασμένες νάρκες, γίνεται ή έκρηξι!

Μιά τρομακτικά δυνατή έκρηξι, που έκσφενδονίζει τὸ μεγάλο κορμὶ τῆς Φλόγας χιλιάδες μέτρα μακρὰ, κάνοντας τὴ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις της!

Τὰ τζάμια ὀλόκληρης τῆς Νέας Ὑόρκης σπάζουν!

Ὁ μισὸς λόφος, πάνω στὸν ὁποῖο ἔγινε ἡ έκρηξι, ἐξαφανίζεται!

Κάτω ἀπὸ ἓνα σωρὸ χωμάτων καὶ θράχων θάβονται οἱ πέντε ἥρωές μας μὲ τὰ πρόσωπα χλωμά καὶ τὰ κορμιά οὐσπασμένα!

«ΡΙΞΕ ΜΟΥ
ΤὸΝ ΚΕΡΑΥΝΟ!»

ΣΤΟ μεταξύ, ὁ Κοντοστούπης περνάει κι' αὐτὸς δύσκολες στιγμές. Τὸν εἶχαμε ἀφήσει νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ κάτω, γεμάτος ἀγανάκτησι γιὰ τὴν έκρηξι τῆς νάρκης, πού τὸν εἶχε ἐκσφενδονίσει ψηλά.

— Τώρα θὰ σὰς δείξω ἐγώ, περλιοκοκκινάνθρωποι!, γρυλλίζει μὲ θυμὸ. Θὰ σὰς μάθω πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος!

Χαμηλώνει σὲ μιὰ πλατεῖα καὶ βλέπει τὴ Φλόγα. Ὁ τρόμος του εἶναι ἀπερίγραπτος στὸ ἀντίκρισμα τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ. Τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει καὶ τὰ μέλη του τρέμουν. Γυρίζει νὰ φύγῃ μακρὰ, τρακάρει στὸ σάστιμά του· πάνω σ' ἓναν οὐρα-

νοξύστη καί... πέφτει λιπόθυμος!

Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, πέφτει ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς πυκνοὺς θάμνους τῆς δεντρόφυτης πλατείας κι' ἔτσι δὲν γίνεται ἀντιληπτός ἀπὸ τὴ Φλόγα.

Τὸν βλέπει ὁμῶς ἓνας Κοκκινάνθρωπος καὶ πλησιάζει γοργὰ πρὸς τὸ μέρος του. Παραμερίζει τὰ κλαδιὰ τῶν θάμνων καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, ἀποφασισμένος νὰ τὸν δαγκώσῃ στὸ λαιμό!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ νάνος συνέρχεται καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ἀντικρῶζει τὸ κόκκινο μούτρο τοῦ ὄντος, μὲ τὰ δυὸ μεγάλα προεξέχοντα δόντια καὶ βγάζει ἀμέσως τὸ σุมπέρασμά του.

— Πέθανα πάλι!, μουρμουρίζει. Καὶ αὐτὴ τὴ φορά, κατὰ λάθος σίγουρα, ἀντὶ νὰ πάω στὸν Παράδεισο, δρέθηκα στὴν Κόλασι! Πῆρα φαίνεται τὸ στραβὸ δρόμο! Παναγίτσα μου! Ὁ Βελζεβούλης θέλει τώρα νὰ μοῦ ρουφήξῃ τὸ αἷμα! Πίσω, Βελζεβουλάκι μου, μὴν πάθω καμμιά συγκοπή!

Καὶ κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι. Τὸ χέρι του χτυπάει τὸν Κοκκινάνθρωπο κατὰμουτρα μὲ τὴ δύναμι, ὥστε τὸ κόκκινο τέρας πέφτει πίσω ἀναίσθητο. Ἀπὸ τὴ ζώνη του κυλᾶνε χάμω μερικὲς γυάλινες μπαλλίτσες. Ὁ νάνος ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Ἀχά!, κάνει. Γκαζές! Κοτζάμ ἄντρας κι' ἔπαιξε γκαζές! Οὐ, νὰ μοῦ χαθῆς, κρεμανταλά! Ἄς τὶς μαζέ-

ψω νὰ τὶς δώσω στὸν Ὑπερ-
έλληνα, ποὺ εἶναι παιδί!

Μαζεύει ἀπὸ χάμω τὶς
γκαζές καὶ τὶς χώνει στὴν
τσέπη του. Ἐπειτα, γυρίζει
καὶ τὸ αἷμα του πογώνει στὶς
φλέβες του.

Βλέπει τοὺς Κοκκινάνθρω-
πους νὰ κουβαλοῦν τοὺς Ὑ-
περανθρώπους, ποὺ βρίσκον-
ται σὲ μιὰ παράξενη κατά-
στασι ἀναισθησίας καὶ ἀκι-
νησίας. Ἐπειτα, βλέπει τὴ
Φλόγα νὰ φορτώνεται δεκάδες
νάρκες καὶ νὰ πετᾷ πίσω ἀ-
πὸ τοὺς Κοκκινάνθρωπους.

— Χριστουλάκη μου!, μουρ
μουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Τί
τοὺς κάνανε; Ποῦ τοὺς πάνε;
Μιὰ στιγμή ἔμειναν οἱ Ὑπερ-
άνθρωποι χωρὶς τὴν προστα-
σία μου καὶ τὴν ἔπαθαν τὴ
δουλειά! Ἄς τοὺς πάρω ἀπὸ
πίσω γιὰ νὰ δῶ τί θὰ γίνη!

Καὶ πετώντας χαμηλά,
σύρριζα στοὺς τοίχους τῶν
κτιρίων, παρακολουθεῖ τὴ
Φλόγα μὲ τοὺς Κοκκινάνθρω-
πους.

Τοὺς βλέπει νὰ ἀνεβαίνουν
στὴν κορυφή τοῦ λόφου καί,
κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα βρά-
χο, παρακολουθεῖ ὅσα συμ-
βαίνουν. Μὲ τρόπο βλέπει τὴ
Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ νὰ δέ-
νη τοὺς προστάτες τῆς Ἀν-
θρωπότητος πάνω στὶς νάρ-
κες καὶ νὰ τοὺς λήθ τὰ τρομε-
ρὰ ἐκεῖνα λόγια τοῦ θανάτου!

Ὀλόκληρο τὸ κορμί του
τρέμει, σὰν νὰ τὸν ἔχη πιά-
σει ξαφνικὰ ὕψηλός πυρετός.
Θέλει νὰ ἐπέμβῃ, νὰ πολεμή-
σῃ γιὰ τοὺς φίλους του, μὰ
δὲν μπορεῖ! Ἡ καρδιά του

χτυπάει δυνατὰ ἀπὸ τὴν τα-
ραχή καὶ τὰ μέλη του δὲν ὑ-
πακούουν στὶς διαταγές τοῦ
μουαλοῦ του.

Μένει, λοιπόν, ἐκεῖ ἀσά-
λευτος, μὲ τὰ δόντια σφιγμέ-
να, μουρμουρίζοντας:

— Τί νὰ σοῦ κάνω, ἄτιμη
φλόξ! Εἶσαι τυχερή, ποὺ μ'
ἔπιασε ἡ καρδιά μου καὶ τρέ-
μω ὀλόκληρος! Ἄλλοιως, θὰ
σ' ἔκανα ἐγὼ νὰ φᾶς τίς... νάρ-
κες σου μία - μία, καταπι-
νοντάς τες σάν... ἀσπιρίνες!
Μή! Μή, σκύλα!

Οἱ νάρκες κυλοῦν στὴν πλα-
γιὰ τοῦ λόφου καί, πρὶν ὁ νά-
νος ἀποφασίσῃ νὰ δράσῃ, ἀν-
τηχεῖ ἡ τρομακτικὴ ἔκρηξι. Ἡ
δόνησι τοῦ ἐδάφους εἶναι τό-
σο δυνατὴ, ὥστε ὁ Κοντοστού-
πης σωριάζεται χάμω!

Σηκώνεται ὅμως ἀμέσως
καὶ προχωρεῖ μουρμουρίζον-
τας:

— Πάνε! Πάνε οἱ Ὑπεράν-
θρωποι! Τοὺς σκότωσε ἡ κα-
κύργα!

Ὁ λόφος εἶναι γεμάτος ἀ-
πὸ πτώματα Κοκκινάνθρω-
πων, ποὺ σκοτώθηκαν ἀπὸ
τὴν ἔκρηξι.

Δυὸ - τρεῖς ποὺ ἔχουν μεί-
νει ζωντανοὶ δοκιμάζουν νὰ ἐ-
πιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ Κοντο-
στούπης. Αὐτὸς ὅμως, ποὺ εἶ-
ναι τρελλὸς ἀπὸ λύπη γιὰ τὸ
θάνατο τῶν φίλων του, τοὺς
ἐξοντώνει μὲ μερικὰ ταχύτα-
τα χτυπήματα.

Καθὼς οἱ Κοκκινάνθρωποι
πέφτουν, ἀπὸ τὶς ζώνες τους
κυλοῦν κι' ἄλλες γυάλινες
μπαλλίστρες.

— Ἀχά!, λέει ὁ νάνος.

Κι' άλλες γκαζές! "Ας τις μαζέψουμε κι' αυτές! 'Ο 'Υπερέλληνας θα χαρή πολύ!

Τις μαζεύει, τις χώνει στην τσέπη του και, ξαφνικά, τὸ π. ὄσωπό του συσπάται ὑπότομα. Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Κοντοστούπη, εἶσαι βλάκας!, λέει ἄγρια στὸν ἐαυτό του. Τί νὰ τις κάνη ὁ 'Υπερέλληνας τις παλιογκαζές, ἀφοῦ εἶναι νεκρός; Καὶ εἶναι νεκρός, γιατί ἔσύ, ὁ «θεῖος Κοντοστούπης», δὲν τὸν προστάτευσε!

Καί, μὲ λυγμούς, κατεβαίνει τὴν πλαγιά καὶ ψάχνει κά τω ἀνάμεσα στοὺς σωροὺς τῶν χωμάτων καὶ τῶν πετρῶν, γιὰ νὰ βρῆ τοὺς συντρόφους του. Τοὺς βρίσκει ἕναν - ἕναν καὶ τοὺς ξαπλώνει στὸ χῶμα.

Εἶναι ὅλοι τοὺς χλωμοὶ σὰν τὸ κερί. Τὰ μάτια τους εἶναι κλειστά. Τὰ κορμιά τους δὲν ἔχουν κομματιασθῆ ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, μὰ εἶναι ἀσάλευτα.

Ὁ Κοντοστούπης σκύβει ἐπάνω τους καὶ ψάχνει γιὰ τὸ σφυγμὸ τους.

Τίποτα!

Κανένας σφυγμός! 'Η καρδιὰ τῶν 'Υπερανθρώπων δὲν χτυπάει. Οἱ 'Υπεράνθρωποι δὲν ζοῦν!

— Πέθαναν!, οὐρλιάζει μὲ ἀπόγνωσι ὁ νάνος. Πέθαναν! Οἱ προστάτες τοῦ κόσμου δὲν ζοῦν πιά! Τοὺς ἐσκότωσε ἡ ἀτιμητὴ ἢ Φλόγα! Θεοῦλη μου, πάρε με καὶ μένα! Σκότωσέ με! Γιατί ἀφήνεις νὰ ζῶ ἐγὼ ὁ ἄσχημος, ὁ δειλός, ὁ ἀνδρὸς, ὁ κακομοίρης, ὁ

γρουσουζής; Σκότωσέ με! Ρίξε ἐναντίον μου τὸν κεραυνὸ σου!

Καὶ κλείνει τὰ μάτια του, περιμένοντας νὰ πέση πάνω του ὁ κεραυνός!

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς ἀνοίγει τὰ μάτια του πάλι, λέγοντας:

— Δὲ μού ἔριξε τὸν κεραυνό! "Αρα ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζήσω! Γιατί ὁμως θέλει νὰ ζήσω; Καταλαβαίνω! Γιὰ νὰ προστατεύσω τὴν 'Ανθρωπότητα! Πολὺ καλά, Θεοῦλη μου! Θὰ ζήσω ἀφοῦ τὸ θέλεις! Θὰ ζήσω καὶ θὰ τιμωρήσω τὴ Φλόγα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε! Πρῶτα ὁμως, πρέπει νὰ θάψω τοὺς 'Υπερανθρώπους! Εἶναι ἀμαρτία νὰ μείνουν ἔτσι ἄταφοι!

Ο ΝΑΝΟΣ ΠΑΕΙ
ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ!

ΦΟΡΤΩΝΕΤΑΙ

τοὺς 'Υπερανθρώπους στὴν πλάτη του καὶ προχωρεῖ. Λίγο πιὸ πέρα βλέπει μιὰ μεγάλη τρύπα στὸ ἔδαφος.

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τρύπες, ποὺ ἔχουν ἀνοίξει οἱ Κοκκινάνθρωποι, βγαίνοντας ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς μαζί με τὶς νάρκες.

— Αἰωνία σας ἡ μνήμη!, λέει ὁ νάνος μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Καὶ ρίχνει μέσα στὴ σκοτεινὴ τρύπα ἕναν - ἕναν τοὺς 'Υπερανθρώπους!

"Όταν τελειώνει, ἐτοιμάζεται νὰ ρίξη μέσα στὴν τρύπα

τικά πέθαναν οί 'Υπεράνθρωποι!

— Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοσουύτης. Είμαι χαμένος! Θὰ μὲ φάη ζωντανό! Τί νὰ κάνω; Ποῦ νὰ πάω; Ποῦ νὰ κρυφτώ;

Καί, στήν ἀπόγνωσί του, δίνει μιὰ καὶ πέφτει μέσα στήν τρύπα, ὅπου εἶχε ρίξει χωμα καὶ πέτρες γιὰ νὰ τὴν φράξη.

Ξαφνικά ὅμως τὰ μάτια του γουρλώνουν. Μιὰ μεγάλὸ σωμὴ μορφὴ διακρίνεται μακριὰ σκίζοντας γοργὰ τὸν οὐρανό!

Εἶναι ἡ Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ, ποῦ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν ἀναισθησία,

σὴν ὁποία τὴν εἶχε ρίξει ἡ ἔκρηξις. Ἔρχεται ὁλόγισα πρὸς τὸ μέρος τῆς ἔκρηξιως, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν πραγματοῦς Ὑπεράνθρωποις!

Μαῦρο σκοτάδι τὸν τυλίγει ἀμέσως.

Τὸ κορμὶ τοῦ νάνου πέφτει ἀδιάκοπα σὸ κενό, χωρὶς νὰ συναντᾶ καμμιά ἀντίστασι!

— Ἄγιε Ὀνούφριε, προστάτη μου! Τί τρύπα εἶναι αὕτη; Ποῦ πέφτω; Μήπως εἶναι καμμιά παγίδα τοῦ Βελζεβούλη, ποῦ θέλει νὰ με παρασύρῃ ζωντανό στήν Κόλασι;

Θέλει νὰ γυρίσῃ πίσω, μὰ φοβάται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴ Φλόγα. Θέλει νὰ σταματήσῃ, μὰ φοβάται μήπως ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ τὸν δῆ ἀπὸ

Οἱ νάρκες κυλοῦν στον κατήφορο πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη μεταφέροντας τοὺς Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητας στήν καταστροφὴ καὶ σὸ θάνατο.

πάνω. "Έτσι αφήνει το κορμί του να πέφτη μέσα στην άπύθμενη τρύπα.

— Να πούμε την αλήθεια, λέει, προτιμώ χίλιες φορές να βρεθώ φάτσα με φάτσα με το Βελζεβούλη, παρά με τη Φλόγα! Έξ' άλλου, έχω ξαναπάει στην Κόλασι και έχω βγῆ πάλι! "Ένα πράγμα μόνο με στενοχωρεί: μήπως θυμώσω και κάνω τίποτα... ζημιές εκεί κάτω!

Φως δυνατό τὸν χτυπάει ξοφνικά στο μάτι. Φως ἀπὸ μεγάλους ηλεκτρικούς γλόμπους.

Ἀνοιγοκλείνει θαμπωμένος τὰ μάτια, σταματώντας τὸ πῆσιμό του.

Κυττάζει γύρω. Βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπέραντη, πανύψηλη καὶ ἔρημη σπηλιά. Στὸ κέντρο εἶναι ἕνα τραπέζι. Πιὸ πέρα, μερικές παράξενες μηχανές ὑψώνονται με ἀλλόκοτο σχῆμα.

— Μωρὲ μπράβο Κόλασι!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Κουραφέξαλα! Ποῦ εἶναι ἡ παλιά, καλὴ Κόλασι με τὰ καζάνια καὶ τὸ κατράμι; Αὐτὴ εἶναι μοντέρνα κόλασι με ἠλεκτρικὸ φῶς καὶ μηχανές, χωρὶς Βελζεβούληδες!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι πεσμένοι χάμω, κοντὰ στὸ τραπέζι, ἀσάλευτοι πάντα.

— Ὁ Βελζεβούλης λείπει!, λέει ὁ νάνος. Δὲ θ' ἀργήση ὅμως νὰ γυρίση! "Ἄς κρυφτούμε, λοιπόν, σὲ καμμιὰ γωνιά!

Σηκώνει τοὺς Ὑπεράνθρώ-

πους στὸν ὄμο του καὶ τοὺς κουβαλάει στὸ βάθος τῆς σπηλιάς, ὅπου δὲ φτάνει τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Ἐκεῖ κρύβεται πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρινη προεξοχή τοῦ ἐδάφους.

Περιμένει. Περιμένει με ὑμονὴ πολλὴ ὥρα.

Ἀρχίζει νὰ βαρύνεται, ὅταν μιὰ μορφή κάνει τὴν ἐμφάνισί της, τρυπώντας τὸ ταβάνι τῆς σπηλιάς!

Εἶναι ἡ Φλόγα!

Τὸ πρόσωπο τῆς τρομερῆς γυναίκας εἶναι ἀπαίσια συσπασμένο ἀπὸ λύσσα. Τὰ μάτια τῆς ἐξακοντίζουν σκοτεινὲς σπίθες μανίας.

Κάθεται μπροστὰ στὸ τραπέζι. Ἡ φωνὴ τῆς φτάνει ὡς τ' αὐτιά τοῦ Κοντοστούπης:

— Δὲν τοὺς σκότωσε ἡ ἔκρηξι. Γλύτωσαν καὶ μοῦ ξέφυγαν! Μοῦ ξέφυγαν οἱ Ὑπεράνθρωποι! Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι σκοτώθηκαν με τὴν ἔκρηξι ὅλοι οἱ Κοκκινάνθρωποι μου καὶ εἶμαι τώρα ἀναγκασμένη ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή! Πρέπει νὰ φτιάξω ἄλλους Κοκκινάνθρωπους κι' ἄλλες νάρκες! Ἐχῶ ὑπομονὴ ὅμως καὶ θὰ σχηματίσω πάλι τὸ στρατό μου! Εὐτυχῶς, μοῦ ἔχουν μείνει ἀφθονοὶ σπόροι καὶ δὲν θὰ χρειαστῆ νὰ πάω πάλι στὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ μαζέψω ἄλλους! "Ἄς ἀρχίσω τὴ δουλειά!

Μὲ μιὰ τσιμπίδα, πιάει ἕνα σπόρο καὶ τὸν βυθίζει μέσα στὸ βάζο με τὸ κητρικόκινο ὑγρὸ. Ἐπειτα πετάει χάμω τὸ σπόρο.

Μὲ τὰ μάτια βγαλμένα

σχεδόν από τις κόγχες τους, ο Κοντοστούπιος βλέπει τὸν σπόρο νὰ μεταμορφώνεται σὲ ...Κοκκινάνθρωπο!

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ!, τραυλίζει.

Νοιώθει τὸ λογικὸ του νὰ σαλεύη. Τὸ μυαλό του δὲν ἀντέχει στὴν τρομακτικὴ ἔκπληξι πού δοκιμάζει. Κάποια βίδα του σκαρτάρει! Ὁ νάνος μισοτρελλαινεται!

— Τί ὠραία!, σκέπτεται. Ἄς παίξουμε λίγο!

Βγάζει τίς «γκαζές» ἀπὸ τὴν τσέπη του και, μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, πετάει μία πρὸς τὸ μέρος τῆς Φλόγας.

Ἡ γυάλινη μπαλλίτσα πέφτει κοντὰ στὴ γιγαντιαία γυναικα Ἐνα ἄσπρο θολὸ ἀέριο τυλίγει τὴ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ και δυὸ Κοκκινάνθρωπους, πού εἶχαν δημιουργηθῆ στὸ μεταξύ.

Πέφτουν κι' οἱ τρεῖς ἀναίσθητοι.

Ὁ νάνος κατάπληκτος σηκώνεται και πηγαίνει κοντὰ τους.

— Ἀχά!, κάνει. Σκέψου πόσο τρομερὸς εἶμαι! Μία γκαζὰ τους πέταξα και πέσανε ἀναίσθητοι! Τί θὰ γινόταν ἂν τους πέταγα καμμιά πέτρα;

Στέκεται μπροστὰ στὸ τραπέζι και ἀνακατεύει μὲ τὰ δάχτυλά του τοὺς σπότους.

— Μ' αὐτοὺς λοιπὸν φτιάχνεις τοὺς Κοκκινάνθρωπους, κυρία Φλόξ! Χμ!... Θὰ τους καταστρέψω και νὰ δοῦμε ἔπειτα τί θὰ κάνης!

Μὲ μιὰ κίνησί του, ρίχνει χάμω τοὺς σπόρους και ἀρχίζει νὰ τους ποδοπατᾷ μὲ λύσσα, σὰν ἐργάτης πού πατάει σταφύλια στὸ πατητήρι!

Οἱ σπόροι σπάζουν μὲ μικροὺς ξεροὺς κρότους, κάνοντας τὸν Κοντοστούπη νὰ γελάη χαζά.

Ξαφνικά, καθὼς κρατᾷ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ χοροπηδάη μὲ περισσότερη εὐκολία, συμβαίνει κάτι πού γεμίζει τρόμο και φρίκη ὀλόκληρη τὴ σπηλιά!

Τὸ χέρι τοῦ νάνου σκουντᾷ τὸ βάζο και τὸ ρίχνει κάτω. Τὸ βάζο σπάζει και τὸ θολὸ κιτρινοκόκκινο ὑγρὸ του χύνεται πάνω στοὺς πατημένους σπόρους.

— Ἐντάξει!, λέει ὁ Κοντοστούπιος. Ἄς ἀποσυρθοῦμε τώρα στὴν... κρεββατοκάμαρά μας, νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι!

Ο ΓΟΡΙΛΛΟΣΑΥΡΟΣ

ΓΥΡΙΖΕΙ πίσω στὸ μέρος, ὅπου ἔχει ἀφήσει τοὺς Ὑπερανθρώπους, κάθεσαι χάμω και περιμένει. Τώρα πού ἀνακάλυψε τὴν παράξενη δύναμι πού ἔχουν οἱ «γκαζές» του, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τίς χρησιμοποίησῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴ Φλόγα γιὰ τὸν θάνατο τῶν Ὑπερανθρώπων. Κάθε φορὰ πού ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ θὰ συνέρχεται, ὁ νάνος θὰ τῆς πετᾷ ἀπὸ μιὰ «γκαζά» και θὰ τὴν ρίχνη ἀναίσθητη!

— Θά τὴν ξεκάνω ἔτσι λίγο - λίγο!, μουρμουρίζει. Θά τὴν... "Α! Θεοῦλη μου! Παναγίτσα μου! Τί πράγμα εἶναι αὐτό;

Κάτι ἀπίστευτα τρομακτικό συμβαίνει ἐκείνη τὴ στιγμή.

Οἱ σπασμένοι σπόροι, λουσμένοι ἀπὸ τὸ κιτρινοκόκκινο ὑγρὸ τοῦ βάζου, παθαίνουν μιὰ ἀλλόκοτη καὶ φοβερὴ μεταμόρφωση.

Δὲν γίνονται Κοκκινάνθρωποι. Πολτοποιημένοι ὅπως εἶναι, γίνονται ἕνα γιγαντιαῖο τέρας δέκα μέτρα ψηλό!

Μοιάζει μὲ κατακόκκινο, κολοσσιαῖο γορίλλα, ποὺ ἡ οὐρά του εἶναι μακρὰ καὶ λεπιδωτὴ, σὰν οὐρά δεινόσαυρου!

Τὰ δόντια του, ποὺ προεξέχουν ἀπὸ τὸ τεράστιο στόμα του, εἶναι μεγάλα καὶ μυτερά σὰν μαχαίρια τοῦ χασάπη!

Τὰ χέρια του εἶναι μεγάλα καὶ χοντρά σὰν κορμὶ ἀνθρώπου καὶ τὰ δάχτυλά του καταλήγουν σὲ νύχια, ποὺ εἶναι σὰν δρεπάνια!

— Ωχ!, ἡ καρδούλα μου!, κάνει ὁ Κοντοστούπης.

Καὶ λιποθυμᾷ.

Ἕνας ἀφάνταστα δυνατὸς ἦχος τὸν κάνει νὰ συνέλθῃ.

Ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Τὸ τέρας χτυπάει τὸ πλατὺ στήθος του μὲ τὶς πελώριες, ὀγκώδεις γροθιές του καὶ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του βγαίνει ἕνα οὐρλιαχτὸ, ποὺ κάνει ὀλόκληρη τὴ σπηλιὰ νὰ τρέμη!

— "Ω!, μουρμουρίζει ὁ νά-

νος. "Ασχημα ἔμπλεξα! Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ τσαλαπατήσω τοὺς σπόρους; Καλὰ νὰ πάθω! Τώρα θά γίνω... μεζές! Ἕνας μικρὸς μεζές μέσα στὸ στομάχι τοῦ... γοριλλόσαυρου! "Α! Ἡ Φλόγα συνέρχεται! Τώρα μπορῶ νὰ πῶ ὅτι εἶμαι γιὰ καλὰ χαμένος! Θὰ μὲ ἀρπάξουν κι' οἱ δυὸ καί...

Μὰ δὲν συμβαίνει αὐτὸ ποὺ φοβάται ὁ Κοντοστούπης.

Ἀπεναντίας, ὁ γοριλλόσαυρος, βλέποντας τὴ Φλόγα καὶ τοὺς δυὸ Κοκκινάνθρωπους νὰ σαλεύουν, ἐπιτίθεται!

Οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά, ἀρπάζει τοὺς Κοκκινάνθρωπους, τοὺς σηκώνει ψηλὰ καὶ τοὺς ἐκσφενδονίζει πάνω στὸν πέτρινο τοῖχο τῆς σπηλιᾶς μὲ ὅλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμη!

Τὰ δυὸ τέρατα πολτοποιοῦνται καὶ πέφτουν κάτω νεκρά!

Ἐπειτα, γυρίζει γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὴ Φλόγα!

Μὰ ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ δὲν εἶναι εὐκόλη λεία!

Χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἐπίθεσί του, ἐπιτίθεται αὐτὴ πρώτη.

Ἡ γροθιά τῆς χτυπάει τὸν γοριλλόσαυρο στὸ σαγόνι καὶ τὸν κάνει νὰ τρεκλίσῃ πρὸς τὰ πίσω, μογγρίζοντας ἀπὸ πόνο καὶ μαῖνιά!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἡ Φλόγα στρίβει τὸ κορμὶ τῆς πρὸς τὰ πάνω καὶ δοκιμάζει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ πετώντας πρὸς τὸ ταβάνι.

Μὰ δὲν εἶναι εὐκόλο αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κάνῃ. Ὁ γοριλλόσαυρος κάνει ἕνα καταπλη-

κτικό πήδημα πενήντα μέτρων και την άρπάζει από τη μέση.

Γρυλλίζοντας υπόκωφα, την δαγκώνει σπάζοντας τὰ δόντια του πάνω στο σκληρό, άτρωτο κορμί της!

Τρελλός από λύσσα τότε, ό γοριλλόσαυρος χτυπάει χάμω τη Φλόγα μ' όλη του τη δύναμη!

Ή Βασίλισσα του Κακού, μένει άναίσθητη, άσάλευτη. Τό ένα πόδι του γοριλλόσαυρου σηκώνεται για νά την πατήση και νά την συντρίψει! Είναι τόσο μεγάλο και τόσο βαρύ, ώστε είναι άμφίβολο άν ή Φλόγα θά άντέξει στο χτύπημά του!

Μιά στιγμή όμως, πριν τό πόδι την πατήσει, ή Φλόγα συνέρχεται, κυλάει προς τό πλάι και τό πόδι του τέρατος άστοχεϊ! Έκεί όπου χτυπάει τό έδαφος, ή πέτρα βαθουλώνει σαν νά ήταν από λάσπη!

Ή μάχη συνεχίζεται με μανία. Είναι μιά μονομαχία θανάτου ανάμεσα σε δυό από τὰ πιό δυνατά και πιό φοβερά όντα που έχει ποτέ γνωρίσει ό κόσμος! Μιά μονομαχία ανάμεσα στην κακούργα Φλόγα και στον γοριλλόσαυρο, που γεννήθηκε από την άπαίσια εφεύρεσί της!

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ό νάνος παρακολουθεϊ την έφικτική αυτή σκηνή, με τό πρόσωπο χλωμό, τρέμοντας σαν

ξερόφυλλο στο σφύριγμα του βοριά.

Τὰ χείλη του σαλεύουν νευρικά, μουρμουρίζοντας προσευχές. Τὰ δάχτυλά του παίζουν σπασμωδικά με τις «γκαζές» που έχει στην τσέπη του.

Ξαφνικά, ό τρόμος του πολλαπλασιάζεται. Ένα χέρι τον πιάνει από τό μπράτσο!

Γυρίζει. Ό... Ύπεράνθρωπος έχει άνασηκωθεί και παρακολουθεϊ κι' αυτός κατάπληκτος τη μονομαχία των δύο έχθρών του κόσμου!

— Ύ... Ύ... Ύπεράν...ράνρωπε!, τραυλίζει ό Κοντοστούπης. Ξάπλωσε πάλι! Είσαι πεθαμένος! Τί δουλειά έχεις έσύ ανάμεσα στους ζωντανούς; Ωχ ή καρδούλα μου! Ωχ!

— Είμαι ζωντανός, Κοντοστούπη!, άπαντάει σιγανά ό Ύπεράνθρωπος κατορθώνοντας με πολύ κόπο νά βγάξει τις λέξεις από τὰ χείλη του. Δέν είχα πεθάνει! Τό φάρμακο που μάς είχε δώσει ή Φλόγα και ή έκρηξι με είχαν ρίξει σ' ένα είδος νεκροφάνειας! Τό ίδιο έχουν πάθει κι' οί άλλοι! Κύτταξε! Συνέρχονται!

Πραγματικά, ένας - ένας άνοίγουν κι' οί άλλοι τὰ μάτια τους και άνασηκώνονται.

— Που... βρισκόμαστε; ρωτάει ό Ύπερέλληνας με άδύναμη φωνή.

— Στην Κόλασι!, άπαντάει ό Κοντοστούπης.

Ό Ύπερέλληνας δέν έχει κουράγιο ούτε νά γελάσει.

— Τί είναι αυτό τό θηρίο,

πού παλεύει εκεί με τη Φλόγα; ρωτάει πάλι.

— Είναι δημιούργημά μου, απαντάει με στόμφο ο νάνος. Έγώ έπλασα τόν γοριλλόσαυρο γιά νά τόν βάλω νά τσακίση τή Φλόγα!

Καί διηγείται αὐτά πού είχαν συμβῆ.

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Τό κακό εἶναι, λέει, πῶς εἴμαστε ἀναγκασμένοι νά μείνουμε ἀπλοῖ θεατές στή μάχη αὐτή! Οἱ δυνάμεις μας ἔχουν ἐξαντληθῆ ἀπό τό φάρμακο πού μᾶς ἔδωσε ἡ Φλόγα! Δέν μπορούμε νά πολεμήσουμε, γιατί, ὅσο διαρκεῖ ἡ ἐπίδρασι τοῦ φάρμακου, θά εἴμαστε ἀδύναμοι καί τρωτοί! Εἴμαστε κοινοὶ ἀνθρώποι, χωρίς ὑπερφυσική δύναμι, καί θά μείνουμε ἔτσι γιά μερικὲς ἡμέρες! Ἀμφιβάλλω, μάλιστα, ἂν μπορούν νά πετάξουν ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Ὑπερέλληνας, πού δέν πετοῦν μὲ συσκευές ἀλλὰ μὲ κινήσεις τῶν ποδιῶν τους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει μιὰ δοκιμὴ νά πετάξῃ, μὰ δέν τό καταφέρει.

— Δίκιο ἔχεις, Ἕλληνα!, λέει. Ὁ κίνδυνος, ἐπομένως, πού διατρέχουμε, εἶναι τρομακτικός! Ἄν τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ τέρατα νικήσῃ καί στραφῆ ἐναντίον μας, θά μᾶς ἐξοντώσῃ μερικὰ χτυπήματα! Δέν πρέπει, λοιπόν, νά ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία μας οἱ δυὸ ἀντίπαλοι! Ἄς ἀποτραβηχτοῦμε στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιά κι' ὡς περιμέ-

νομε τὴν ἔκβασι τῆς μονομαχίας, ἐλπίζοντας στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ!

Πραγματικά, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀποτραβιοῦνται καί πηγαίνουν ἀκόμα πιὸ μακριά, ἐκεῖ ὅπου οἱ τοῖχοι τῆς σπηλιάς χάνονται ἐντελῶς μέσα στὸ μαῦρο σκοτάδι.

Ὁ Κουτοστούτης μόνο μένει μαρμαρωμένος στὴ θέσι του. Προτιμᾷ νά μείνῃ ἐκεῖ μακριὰ κι' ἀπὸ τοὺς δύο συμπλεκόμενους ἀντιπάλους, ἀλλὰ καί ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρωπους!

«Τί τὰ θές!, σκέπτεται. Κάλλιο γαῖδουρόδενη παρὰ γαῖδουρογύρευε! Λένε πῶς ἀναστήθηκαν οἱ Ὑπεράνθρωποι! Ποιὸς μπορεῖ ὅμως νά μὲ διαβεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ἀλήθεια αὐτό; Μπορεῖ νά μοῦ τὸ εἶπαν ψέματα καί νά μὴν εἶναι ζωντανοί, ἀλλά... θρυκόλακες! Μπρρρ! Καλύτερα νά μὴν πάω κοντά τους!...»

Καί μένει ἐκεῖ, παρακολουθώντας πάντα μὲ γουρλωμένα μάτια τὴ σύγκρουσι τῶν δύο κτηνωδῶν κολοσσῶν...

Ο ΝΑΝΟΣ ΔΡΑ!...

Η ΜΑΧΗ ἔχει φτάσει στὸ κατακόρυφὸ τῆς. Ὁ γοριλλόσαυρος, μουγγρίζοντας σὰν δέκα χιλιάδες μεγάλοι γορίλλες μαζί, χτυπάει τὴ Φλόγα μὲ λύσσα μὲ τίς ὀγκώδεις γροθιές του, ἐξακοντίζοντάς τὴν πολὺ μακριὰ κάθε φορά!

Μὰ καί ἡ Φλόγα ἀπαντάει στὶς γροθιές τοῦ γιγαντιαίου

κτήνους με γροθιές, που θα μπορούσαν να τσακίσουν άκόμα κι' ένα αεροπλανοφόρο και που κάνουν τὸ γοριλλόσαυρο νὰ σωριάζεται χάμω με ὑπόκωφο γδοῦπο!

Καὶ ὁ ἕνας ὁμως καὶ ὁ ἄλλος τινάζονται ἀμέσως ὄρθιοι ἔπειτα ἀπὸ κάθε χτύπημα καὶ συνεχίζουν τὴ μάχη, ἄτρωτοι καὶ μανιασμένοι!

Ἡ σπηλιά ἀντιβουίζει ἀπὸ τὰ χτυπήματα καὶ τὰ οὐρλιαχτά τους.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶναι τόσο δυνατοί, ὥστε εἶναι φανερό ὅτι ἡ μάχη θὰ κρατήση πολὺ ἀκόμα. Ὁ Κοντοστούπης, πού τρέμει ὀλόκληρος, εἶναι τώρα ἔτοιμος νὰ λιποθυμήση. Οἱ δυὸ γίγαντες με τὶς γροθιές τους, τὰ σπρωξίματά τους καὶ τὰ στριφογυρίσματά τους, πλησιάζουν ἐπικίνδυνα πρὸς τὸ μέρος του!

«Παναγίτσα μου!, σκέπτεται ὁ νάνος. "Ἄν πέσουν ἔπάνω μου, θὰ με λιώσουν! Θὰ με κάνουν κιμᾶ!»

Ἄσυναίσθητα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλά - καλά τί κάνει, βγάζει μιὰ «γκαζᾶ» ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὴν πετάει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀντιπάλων.

Ἡ «γκαζᾶ» σπάζει στὰ πόδια τῆς Φλόγας, ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού ὁ γοριλλόσαυρος, χτυπημένος ἀπὸ τὴ γροθιά της, ἐκσφενδονίζεται πολλὰ μέτρα μακριά!

Ἐνα ἄσπρο, θολὸ ἀέριο, τὴν τυλίγει. Μ' ἕνα σπασμό, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητη!

Ὁ γοριλλόσαυρος δὲ χάνει τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία τοῦ τοῦ παρουσιάζεται.

Χυμαίει μωγγρίζοντας ἐναντίον της, τὴν ἀρπάζει με τὰ πελώρια γαμφύνοχα χέρια του, τὴν σηκώνει ψηλά καὶ τὴν χτυπάει χάμω.

Ἡ Φλόγα βροντᾶει ὑπόκωμα στὸ πέτρινο ἔδαφος καὶ μένει ἀκίνητη. Ὁ γοριλλόσαυρος τὴν ἀρπάζει πάλι καὶ τὴν χτυπάει χάμω πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι! Τὰ οὐρλιαχτά του, οὐρλιαχτά μανίας καὶ σαδιστικῆς λύσσης, ξεκουφαίνουν τὸν Κοντοστούπη καὶ τοὺς Ὑπερανθρώπους.

Ἡ Φλόγα εἶναι τώρα σὰν χαλασμένη κούκλα στὰ χέρια του. Τὸ κεφάλι της, τὰ χέρια της καὶ τὰ πόδια της κρέμονται σὰν παράλυτα, κάθε φορά πού ὁ γοριλλόσαυρος τὴν σηκώνει γιὰ νὰ τὴν χτυπήσῃ χάμω!

— Τὸ τέλος της πλησιάζει!, λέει ὁ Ἑλ Γκρέκο πού παρακολουθεῖ με ἀγωνία μαζί με τοὺς ἄλλους Ὑπερανθρώπους τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκηνή. Εἶναι πιὰ ἀργά γιὰ τὴ Φλόγα! Κι' ἂν ἀκόμα συνέλθῃ, δὲ θὰ ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῇ στὴν κολοσσιαία δύναμι τοῦ τέρατος! Θὰ τὴν ἐξοντώσῃ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιταχύνουμε τὸ τέλος της, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, γιὰτὶ εἶναι ἀπάνθρωπο νὰ παρατείνεται ἡ ἀγωνία της, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐγκληματίας τοῦ κόσμου. Δεύτερον, ὅσο εἶναι ζωντανή, ὑπάρχει πάντα ὁ φόβος νὰ ξε-

φύγη για να συνεχίσει το καταστροφικό έργο της! Θα την χτυπήσω, λοιπόν, με την ατομική ενέργεια του πιστολιού μου. Στην κατάσταση που είναι δε θα άντεξη στον κλονισμό!

Βγάζει το πιστόλι του, το φοβερό αυτό όπλο με τις πολλές σκανδάλες και τις πολλές καταστροφικές δυνάμεις. Το στρέφει προς το μέρος των δύο γιγάντων, σημαδεύει με προσοχή και τραβάει τη σκανδάλη της ατομικής ενέργειας.

Ο Υπεράνθρωπος σηκώνει τη νάρκη και την ίδια στιγμή αντίκρυσσε μπροστά του τη Φλόγα!

Μια λάμψη φαίνεται κι' έπειτα... τίποτ' άλλο!

Ο γοριλλόσαυρος, που είχε σηκώσει για εκατοστή φορά τη Φλόγα για να την χτυπήσει χάμω, μένει με το χέρι σηκωμένο. Τα γαμψόφυχα δάχτυλά του, δεν κρατούν τώρα τίποτα!

Η Φλόγα, ή Βασίλισσα του Κακού, ένας από τους τρομερότερους έγκληματίες που είχε γενήσει ο κόσμος, έχει αποσυρτηθή σε άπειρο-λάχιστα μόρια κι' έχει χαθή!

Η φοβερή γυναίκα δεν υπάρχει πιά! Ο Κόσμος έχει απαλλαγή από αυτήν για πάντα!

Αν όμως γλύτωσε ο κόσμος από τη Φλόγα, έχει τώρα αποκτήσει στη θέση της έναν άλλο έχθρο, που ή δύναμή του και ή καταστροφικότης του ξεπερνούν κάθε προηγούμενο!

Ο γοριλλόσαυρος μένει για μερικές στιγμές σατισμένος, άσάλευτος, με το χέρι ύψωμένο.

Έπειτα, μ' ένα ανατριχιαστικό ούρλιαχτό, κυττάζει γύρω για να δη που είχε πάει ο αντίπαλός του.

Μη βλέποντας πουθενά τη Φλόγα, κυριεύεται από μια τρομακτική μανία, από ένα παροξυσμό λύσσας και αρχίζει να σφυροκοπή τους τοίχους και το πάτωμα με τις ογκώδεις γροθιές του και με το πελώριο κεφάλι του, τσακίζοντας την πέτρα και απο-

Οι 'Υπεράνθρωποι επιτίθενται με όρμη έναντίον των κόκκινων τεράτων της Βασίλισσας του Κακού!

σπώντας όλόκληρα κομμάτια!

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΣΦΑΛΜΑ

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ κάνει τότε ένα σφάλμα. Ένα πολύ μεγάλο σφάλμα. Στρέφει την κάννη του πιστολιού του προς τόν γοριλλόσαυρο και τραβάει τη σκανδάλη της ατομικής ενέργειας.

Χτυπημένο κατάστηθα από την ατομική δύναμη, τὸ κολοσσιαίο τέρας ρίχνεται πρὸς τὰ πίσω με φόρα, χτυπάει πάνω σ' έναν τοίχο και μένει για μερικές στιγμές εκεί ζαλισμένο.

Μιά σύσπασι λύσσας παραμορφώνει έπειτα τὸ μουσούδι του! Μὲ μιὰ φοβερὴ ἐκτίναξι ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιο εἶχε ἐκτοξευτὴ ἢ ἀόρατη δύναμη, πὸν τὸν εἶχε χτυπήσει!

Ὁ 'Ελ Γκρέκο μένει ἤρεμος καὶ ψυχραίμος. Μὲ σταθερὸ χέρι σημαδεύει καὶ τραβάει πάλι τὴ σκανδάλη.

Ὁ γοριλλόσαυρος, χτυπημένος στὸ κεφάλι, πετάγεται πάλι πρὸς τὰ πίσω, παραπατάει, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ τὴν ξαναβρίσκει σχεδὸν ἀμέσως!

Μ' ἕνα ἐκκωφαντικὸ μουγρητό, ἐπιτίθεται πάλι.

Ὁ *Ἕλληνας ἀρχίζει τώρα

νά μετανοιώνη που είχε χρησιμοποιήσει το πιστόλι του έναντιόν του κτήνους. 'Η άτομική ενέργεια δέν τού κάνει τίποτα, ενώ απεναντίας τὰ χτυπήματα του πιστολιού τράβηξαν τήν προσοχή του τέρατος πρὸς τὸ μέρος τους!

"Αν δέν εἶχε πυροβολήσει, ὁ γοριλλόσαυρος μπορεῖ νά μὴν τοὺς ἀνεκάλυπτε στὴ μακρυνή καὶ σκοτεινὴ γωνιά, ὅπου εἶχαν καταφύγει οἱ 'Υπεράνθρωποι!

Τώρα, τὸ κτήνος διακρίνει τὸν Κοντοστούπη. Νομίζοντας ὅτι τὰ χτυπήματα προέρχονταν ἀπὸ τὸ νάνο, ὁ γοριλλόσαυρος χυμᾶει ἐναντίον του!

'Ο Κοντοστούπης ἔχει μεταβληθῆ σέ... στήλη ἄλατος! "Ἐχει μαρμαρώσει ἀπὸ τὴν τρομάρα του!

Τὸ μυαλό του ἔχει πάψει νά λειτουργεῖ σωστά. "Ἐχει σκαρτέψει πάλι κάποια βίδα! Καὶ ὁ Κοντοστούπης σκέπτεται νά καλοπιᾶση τὸν κολοσσό...δίνοντάς του μερικὲς «γκαζές»!

— Μὴ μὲ πειράξης!, τοῦ λέει. Νά! Πάρε μερικὲς γκαζές νά παίξεις, γιὰ νά μὲ ἀφήσης ἤσυχο!

Καί, φουχτώνοντας ὅλες τὶς γυάλινες μπαλλίτσες που ἔχει στὴν τσέπη του, τὶς πετάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ κτήνους!

Οἱ «γκαζές» σπάζουν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ γοριλλόσαυρου. "Ἐνα λευκό, θολὸ ἀέριο τὸν τυλίγει!

"Ἐνα φοβερὸ βογγητὸ βγαί

νει ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ ὁ τερατώδης γίγαντας σωφιάζεται χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος!

— Γιούχουουου!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Σ° ἔφαγα, γορίλλα! Σοῦφαγα τὸ μάτι! Σὲ νίκησα!

Καὶ μὲ τὸ θράσος, που τὸν χαρακτηρίζει κάθε φορὰ που περνᾶει ὁ κίνδυνος, ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κτήνους σαλεύοντας τὰ χέρια του καὶ ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— 'Ἐλάτε, 'Υπεράνθρωποι!, φωνάζει. 'Ο Κοντοστούπης, ὁ προστάτης σας, σὰς ἔσωσε!

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ὁ γοριλλόσαυρος συνέρχεται καὶ πετάγεται ὄρθιος, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ νάνου. Τὸ πόδι του τραβιέται πίσω κι' ἔπειτα κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπρός μὲ ἀπίστευτη φόρα γιὰ νά κλωτσήση καὶ νά ἐξοντώση τὸν κωμικὸ σύντροφο τῶν 'Υπερ-ανθρώπων!

'Ο Κοντοστούπης μαρμαρώνει πάλι. Τὸ αἷμα του παγώνει. Τὰ μέλη του μένουν ἀσάλευτα καὶ τεντωμένα!

Μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ ὁ νάνος θὰ ἔχη μεταβληθῆ σὲ μιὰ πολτώδη μάζα κάτω ἀπὸ τὸ χτύπημα τοῦ τεράστιου ποδιοῦ τοῦ κολοσσού.

Μὰ στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα ὁ 'Υπερέλληνας δρᾷ. Μολονότι δέν μπορεῖ νά πετάη τώρα, δέν ἔχει χάσει ὅλη τὴ θρυλικὴ γρηγοράδα του. Τρέχει σὰν ἀστραπὴ κον

τά στὸν Κοντοστούπη, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τῆ μέση καὶ τὸν τραβάει μακριά, πίσω κοντὰ στοὺς ἄλλους!

Τὸ πόδι τοῦ γοριλλόσαυρου δὲν συναντᾷ τὸ στόχο του. Ὁ γίγαντας χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ μουγγρίζοντας σωριάζεται χάμω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει μιὰ ἰδέα. Κυττάζει πρὸς ἓνα σημεῖο τοῦ τοίχου ὅπου χάζει ἓνα ἀνοιγμα καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς δικούς του:

— Γρήγορα! Ἀκολουθήστε με!

Καὶ χώνεται μέσα στὸ ἀνοιγμα. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν.

Βρίσκονται τώρα μέσα σὲ ἓνα εἶδος ὑπονόμου, ποῦ ὁμως δὲν συνεχίζεται γιὰ πολὺ. Δὲν ὀδηγεῖ πουθενά, ὅπως εἶχε ἐλπίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Λίγα μέτρα πρὸ πέρα σταματᾷ!

Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπονόμου ἀκούγονται τώρα τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ γοριλλόσαυρου!

— Εἴμαστε παγιδευμένοι!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Εἴμαστε χαμένοι!

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ του εἶναι χλωμό. Τὰ χεῖλη του σφιγμένα. Τὸ βλέμμα του εἶναι γεμάτο ἀγωνία.

— Δὲν με νοιάζει γιὰ τὴ ζωὴ μου!, λέει. Τὴν Ἀνθρωπότητα σκέπτομαι! Σὲ ἐποχὴ ποῦ ὅλο καὶ νέοι ἐχθροὶ ἐρχονται ἀπὸ ἄλλα ἄστρα, οἱ

ἄνθρωποι θὰ μείνουν μόνοι ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ὁ Κοντοστούπης, ποῦ εἶχε λιποθυμῆσει ὅταν ἐνοιωσε τὸν Ὑπερέλληνα νὰ τὸν τραβάη μακριά ἀπὸ τὸ γοριλλόσαυρο, ἀνοίγει τώρα τὰ μάτια του.

— Ὑπερέλληνα!, φωνάζει. Σοῦ χρειάζεται ἓνα γερὸ χέρι ξύλο!

— Γιατί, θεῖε Κοντοστούπη, ρωτᾷ τὸ Παιδί-Θαύμα.

— Γιατί με τράβηξες μακριά ἀπὸ τὸ γορίλλα, τὴ στιγμή ποῦ ἤμουν ἔτοιμος νὰ θυμώσω καὶ νὰ τὸν στραπατσάρω!

Ὁ Ὑπερέλληνας χαμογλάει πονηρά.

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι, θεῖε Κοντοστούπη; λέει. Διορθώνεται τὸ κακό! Ὁ γορίλλας μᾶς περιμένει ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ὑπονόμου. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ βγῆς, ἂν θέλῃς νὰ τὸν... στραπατσάρῃς!

Ὁ Κοντοστούπης, ἀπὸ τὴν τρομάρα του, παραλίγο νὰ πνιγῆ στραβοκαταπίνοντας τὸ σάλιο του!

— Ἔ; κάνει. Νὰ βγῶ ἔξω; Ποτέ! Δηλαδή, δὲ θέλω νὰ τὸν στραπατσάρω! Μοῦ πέρασε τώρα ὁ θυμὸς! Ἐξ ἄλλου, πλάσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι κι' αὐτό... Γιατί νὰ τοῦ κάνω κακό; Ἄς δώσω καλύτερα τόπο στὴν ὀργή!

Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς εἰσόδου ἀκούγεται τώρα ἓνας ξερὸς κρότος. Στὸ μισοσκόταδο τῆς ὑπονόμου, οἱ ἐξασθενή-

μένοι ήρωές μας, που έχουν χάσει προσωρινά τη δύναμή τους, βλέπουν με φρίκη τὸ ἕνα χέρι τοῦ τέρατος νὰ χώνεται μέσα καὶ νὰ προχωρῆ ψαχουλεύτᾳ πρὸς τὸ μέρος τους, σαλεύοντας ἀπαίσια τὰ γαμψόφυχα δάχτυλά του!

— "Ὦχι!, κάνει ὁ Κοντοστούπης. Μ' ἔφαγε τὸ τέρας! Πάει ἡ καρδούλα μου!

Καὶ λιποθυμᾷ.

Οἱ ἄλλοι τραβιούνται πίσω, σέρνοντας μαζί τους καὶ τὸν Κοντοστούπη καὶ κολοῦν πάνω στὸν τοῖχο τοῦ βάθους τῆς ὑπόνομου.

Τὸ φριχτό, πελώριο χέρι ἐξακολουθεῖ νὰ τεντώνεται πρὸς τὸ μέρος τους ψάχνοντας νὰ τοὺς βρῆ!

— Πυροβόλησέ το μὲ τὸ πιστόλι σου!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Ἔτσι, θὰ ἀναγκασθῆ νὰ τραβήξῃ πίσω τὸ χέρι του, γιὰ μερικές στιγμὲς τουλάχιστον!

Ὁ Ἑλληνας κουνᾷ ἀρηθρικά τὸ κεφάλι του.

— Ὦχι!, ἀπαντᾷ. Δὲν μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω ἐδῶ μέσα τὸ πιστόλι μου!—Ὁ χώρος εἶναι πολὺ περιορισμένος καὶ οἱ δυνάμεις, πού θὰ ἐξαπολύσῃ, θὰ μᾶς καταστρέψουν! Μὴν ξεχνᾷς ὅτι δὲν εἴμαστε ἄτρωτοι—γιὰ ἓνα διάστημα τουλάχιστον!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἀπαντᾷ. Σφίγγει τὰ χεῖλη του, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει δικιο καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τους κρέμεται τώρα ἀπὸ μιὰ τρίχα!

Τὸ χέρι τοῦ γοριλλόσαυρου ἐξακολουθεῖ νὰ τεντώνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ, πλησιάζοντας πρὸς τὸ μέρος τους! Μερικές σπιθαμὲς ἀκόμα καὶ τὰ νύχια του, πού εἶναι μεγάλα καὶ κοφτερά σὰν δρεπάνια, θὰ κομματιάσουν τὰ κορμιά τῶν Ὑπεράνθρωπων, χαρίζοντας τὸ θάνατο στοὺς Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης εἰς Ὑπεράνθρωπος.

Δ

• • • • •

Κάτι πρωτοφανὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα!
Κάτι πού χρόνια περιμένουν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα!
Κάτι πού θὰ δώσῃ στὸν Παιδόκοσμο τῆς Ἑλλάδος αὐτὸ πού λείπει!

ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ;

Θὰ ἐξοντωθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ γο-
ριλλόσαυρου, ἀδύναμοι καὶ ἐξηντλημένοι καθὼς εἶ-
ναι ἀπὸ τὸ φάρμακο τῆς Φλόγας;

Τὴν ἀπάντησι θὰ τὴν βρῆτε στὸ ἐρχόμενο τεῦ-
χος, τὸ 86, ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα
μὲ τὸν τίτλο:

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι διατρέχουν κίνδυνο θανά-
του στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδά-
φους μικροσκοπικοὶ δαίμονες ἔρχονται γιὰ νὰ συμ-
πληρώσουν τὸ ἔργο τῆς Φλόγας!

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Μὴν ξεχάσετε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὰ περίπτερα τὸν
«Ὑπεράνθρωπο» νωρὴς τὴν ἐρχόμενη Τρίτη γιατί ἀλ-
λοιῶς κινδυνεύετε νὰ μὴν προλάβετε νὰ τὸν ἀγορά-
σετε! Ὅλα τὰ σημάδια δείχνουν πὼς θὰ ἐξαντλη-
θῇ μέσα σὲ λίγες ὥρες!

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Ι. ΑΛΕΞΑΚΗΝ, Νεάπολην Κρήτης: Τὰ ἔξωδα γιὰ τὸ δέσιμο εἶναι 5.000 καὶ 2.000 γιὰ ταχυδρομικά. Ὅταν στείλῃς τὰ τεύχη γιὰ δέσιμο θὰ σοὺ βάλουμε καὶ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ 82. Οἱ τόμοι τοῦ «Τάρκα», καθὼς καὶ τοῦ «Υπερανθρώπου» ἀπὸ τὸν 9ο κι' ἔπειτα, γίνονται πανόδετοι καὶ δὲν ἔχουν χωριστὸ ἐξώφυλλο. * Ν. ΣΠΥΡΟΥ, Ν. Σμύρνη: Γι' αὐτὸ πού θέλεις νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο. * Γ. ΓΙΑΝΝΑΡΑΠΗΝ, Καλλιθέα: Κάθε τεύχος ἔχει 2.000. Κάθε τόμος (μὲ 8 τεύχη) 20.000 καὶ γιὰ ὄσους ἔχουν ταυτότητα Ὑπερανθρώπου 15.000. * Π. ΜΑΝΤΑΚΙΔΗΝ, Βύρωνας: Σοὺ τὰ ἔστειλα καὶ τὰ τρία. * ΑΚΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΝ, Λεμεσό: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Αὐτὰ πού μας ἔστειλες δὲν ἔχουν ἐδῶ ἀξία. Ἡ κἀννη του πιστολιού του δὲν παθαίνει τίποτα γιατί ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια συμπεκνώνεται καὶ ἐπινεργεῖ ἔξω ἀπὸ αὐτήν. * ΣΤ. ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Νίκαια: Γιὰ τὸ πρῶμα πού ζήτησες νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο. * ΑΘ. ΧΑΤΖΑΚΗΝ, Καλλιθέα: Σοὺ τὸ ἔστειλα. Ὁ Κωνσταντῆς λιποθύμησε ἀπὸ τὰ... φιλιά σου! * Γ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΝ, Πειραιᾶ: Αὐτὸ πού ζητᾶς μόνο περιώντας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας μπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς. * ΕΜΜ. ΠΑΩΡΙΔΗΝ, Νεάπολην Κρήτης: Σοὺ τὸ ἔσται

λα. Ἐχεις νὰ πάρῃς καὶ 1.000 δρχ. πού περισσεύουν. * Ν. ΦΑΝΩΝ, Μεσσήνη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. * Δ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΩΝ, Χαλάνδρι: Ἐν τάξει, παιδί μου! Ἄς γίνῃ ὅπως θέλεις! * Ι. ΠΑΛΛΙΟΓΙΑΝΝΗΝ, Λαμία: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Αὐτὸ πού θέλεις θὰ γίνῃ σύντομα. Χαιρετίσματα στοὺς: Γ. Σουγιάν, Ν. Ντρούκαν, Λεων. Καραπλῆν καὶ τοὺς ἄλλους. * ΑΡ. ΛΕΟΝΑΡΔΩΝ, Κέρκυρα: Σοὺ ἔστειλα τὸν τόμο. * ΧΡ. ΤΖΑΓΚΟΥΡΗΝ, Λασιθίου: Σοὺ ἔστειλα αὐτὰ πού ζήτησες. Ὁφείλεις 1.000 δρχ. ταχυδρομικά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ διάδοσὶ τοῦ περιοδικοῦ. * ΗΛ. ΣΤΑΠΟΥΝΤΖΗΝ, Ἀθήνας: Δὲν ὑπάρχει ἐξώφυλλο τοῦ 9 τόμου. Γίνεται χρυσοπανόδετος. Σὲ πιστώνουμε μὲ 1.000 δρχ. Τί νὰ κάνουμε; * ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Μοσχάτο: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Μπορεῖς νὰ πάρῃς κι' ἐσὺ τῶμος μὲ ἐκπτώσι. * Λ. ΔΡΑΚΩΤΩΝ, Ἐλευσίνα: Δὲν ὑπάρχουν ἐξώφυλλα τοῦ 9 καὶ 10 τόμου «Υπερανθρώπου» καὶ τὸν τόμον τοῦ «Τάρκα». Οἱ τόμοι αὐτοὶ γίνονται χρυσοπανόδετοι. * ΣΠ. ΛΙΝΑΡΔΩΝ, Γουδί: Ἐστάλησαν. * ΧΡ. ΧΑΜΑΪΔΗΝ, Λάρισα: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὶς ὑποδείξεις σου. Ὁ κ. Ἀστρίτης τὶς μελετᾷ μὲ προσοχή. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δ

Κάτι πού γιὰ πρώτη φορά ἐμφανίζεται στὴν Ἑλλάδα καὶ σ' ὀλόκληρην τὴν Εὐρώπῃ!

Κάτι πού θὰ λάμψῃ σὰν Ἥλιος χαρᾶς καὶ ὑγείας!

Κάτι πού θὰ γεμίσῃ γοητεία τὴν καρδιά κάθε Ἑλληνόπουλου!

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Το καλύτερο δώρο που μπορεί να προσφέρει κανείς είναι ένας Τόμος του «Υπερανθρώπου» ή του «Τάργκα»!

Για να διευκολύνη τους αναγνώστες και να προσφέρει κάτι σ' αυτούς για τις γιορτές, η Διεύθυνσις τῶν δύο περιοδικῶν κάνει

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 25 0/0

σε κάθε τόμο που θα ἀγορασθῆ ἀπὸ σήμερα μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου!

Τῆς ἐκπτώσεως αὐτῆς δικαιούνται μόνον ὅσοι ἔχουν ἀποκτήσει

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

“ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ - ΤΑΡΓΚΑ,,

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Άριθ. 85 — ΔΡΑΧ. 2.000

Έβδομαδιαίο Περιοδικό
'Ηρωικών Περιπετειών.

Γραφεία: Λέκκα 23
Άριθ. Τηλεφ. 36.373

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλούνται στὰ
γραφεία μας, πού είναι ανοικτά κά-
θε μέρα 9—1½ και 5—7, εκτός του
ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οίκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Άρχισυντάκτης: Στέλιος Άνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργιάδης, Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΙΑΝ

- 1) 'Η Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Οἱ τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν 'Ιπταμένων
Δίσκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρ-
ρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοιτώνονται
- 7) Σύγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 6) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
- 8) Κεραυνὸς ἐναντίον Κερανοῦ
- 9) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου
- !0) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- !1) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων
- !2) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- !3) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 4) Στὴν ἀγκαλιά τῶν ἑρπετῶν.
- 5) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράν-
θρωπος.
- 6) Ὁ πόλεμος τῶν Ἀστρῶν.
- 7) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑ-
περανθρώπων.
- 8) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 9) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦ-
ρου Ὑπερανθρώπου.
- 0) Ἡ προδοσία τοῦ Κερανοῦ.
- 1) Οἱ φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 12) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πλανῆτης Κρό-
νου.
- 3) Ὁ Μεγάλος Ὄσκος.
- 14) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 5) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 6) Κουράροι τῶν Οὐρανῶν.
- 7) Ὁ Ἄδρατος Ἀνθρώπος.
- 8) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 9) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι,
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
- 43) Ὁ Ἐλ Γκρέκο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ τέλος τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάσσα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἐλ Γκρέκο.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζεκούλ, ὁ Κτηνάνθρωπος.
- 54) Στὴν Κοιλιά τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ.
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου.
- 57) Σεζάμ, ὁ Ἄδρατος Μάγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσσοῦ.
- 60) Οἱ Ἀσάλλιοι Δαιμόνες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστραπῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαῦρου Πάνθηρα
- 63) Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιστρέφει
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτής.
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξώκοσμοι συντρίβονται
- 68) Ὁ Ἄλος.
- 69) Τὸ Μαργαριτάρι τῆς Συμφο-
ρᾶς.
- 70) Ὁ Ἀκατομάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ
- 72) Ρεγκίνα, ἡ Βασίλισσα τῶν
Δέκα.
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ Ὑπεράνθρωποι κινδυνεύουν
- 75) Ἡ Λαβὴ πού τσακίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ σπαθιά τοῦ Χαλασμοῦ.
- 78) Τὸ Καλὸ θριαμβεύει.
- 79) Ἐφιάλτης, τὸ ὄν μετὰ τὰ χί-
λια μάτια.
- 80) Ἴπταμενοὶ Δίσκοι.
- 81) Ντέτεκτιδ τῶν Οὐρανῶν.
- 82) Τὸ Ἄστρο τῆς Φωτιᾶς
- 83) Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ
Κακοῦ.
- 84) Ἡ Φοιχτὴ Μεταμόρφωσις.
- 85) Ἡ Νάρκη τοῦ Θανάτου.

